

KAAG NIEUWS

juni 2020 Nr. 630

In dit Kaagnieuws:

- Historische verhalen
- Interviews over vroeger
- Foto's uit de beginjaren van De Kaag

DE JONG TECHNOVARIA

MARINE AND MOBILE

OUR SOLUTIONS
FOR YOUR
FREEDOM

020-6916311 Amsterdam 071-5212101

www.dejongtechnovaria.nl

Technisch specialist voor o.a.: scheeps-elektra, omvormer, accu, airco, verwarming, koelkast, solar, lader, dynamo, startmotor, gassystemen en generator

JACHTHAVEN LOCKHORST

WINTERSTALLING BINNEN & BUITEN
ONDERHOUD & REPARATIE
TUIGEN STAAND & LOPEND WANT
BOTENLIFT TOT 20 TON

WWW.LOCKHORST.NL

Sweilandstraat 7a Warmond
info@lockhorst.nl
071 30 10 378

INHOUD

HERINNERINGEN

We kijken in dit jubileumjaar-zonder-evenementen terug met foto's uit het archief van de vereniging, met herinneringen van leden, met historische verhalen. En met de jeugdzeilers kijken we vooruit. Door het hele blad heen, treft u die herinneringen en portretjes aan.

INTERVIEWS

We interviewden hoofdrolspelers die nog niet aan het woord zijn gekomen, zoals boerin Annie van Schie- De Haas en haar vroegere buurmeisje Tineke Nater. Met hun verhalen brengen ze de geschiedenis rondom de Kaagsociëteit en de Kaagweek weer tot leven.

OPROEP!

Voor het volgende nummer wil de redactie graag **uw verhalen ontvangen. Hoe bracht u zonder zeilwedstrijden en met de verlate start van het roeiseizoen de coronamaanden door op de Kaag? Ook herinneringen aan vroeger tijden zijn nog welkom in komend nummer. Graag voor 25 augustus uw foto's en tekst naar redactie@kwvdekaag.nl!**

...EN VERDER IN DIT NUMMER:

• Colofon	4	• Oorlogsverhaal	44
• Van de voorzitter	4	• Motorboten- Vlaggetjesdag	46
• Sluitedatum 2020 Kaagnieuws	4	• Optimistisch	48
• Gedicht uit 1935	6	• Gecancelld	49
• Naamsveranderingen vereniging	9	• Rectificatie	49
• Kaagsociëteit door de jaren heen	10	• Kaagdiner emancipeert	50
• Kaagsociëteit heropend	16	• Interview Tineke Nater	52
• Eerste sloepenrace	18	• Cocootje	58
• Interview Annie de Haas	27	• Jaarkalender	60
• Nieuwkopers op de Kaag	32	• Personalialia	61
• Kaagweek van toen	34		
• 15 jaar MM-zeilen	42		

COLOFON

Uitgave van Koninklijke Watersport Vereniging
De Kaag in Warmond

Redactie:

Addie de Moor (hoofd- en eindredactie),
Franky Kuiters, Gerrit Kranenburg, Pauline de Zwart

Vormgeving:

Seña Ontwerpers - www.senaontwerpers.nl

Drukwerk:

True Colours - www.truecolours.nl

Omslagfoto:

Archief KVV De Kaag

Kopij voor blad en website:

redactie@kwvdekaag.nl

Havenkantoor/secretariaat:

Kaagstraat 1, 2361 KM Warmond
telefoon: 071 - 3010035
email: seca@kwvdekaag.nl
website: www.kwvdekaag.nl
bankrekening: NL22 RABO 036 7702 894

Havenmeesters:

Onno Kreeft en Ronald van der Kwaak
email: havenmeester@kwvdekaag.nl
Kaagsociëteit/Haven Kaagsociëteit:
telefoon: 071 - 5018222
Sweilandpolder 8, 2362 AG Warmond
(voor navigatie Zijldijk 11)

Bestuur:

Max Blom sr.: voorzitter@kwvdekaag.nl
Gerrit Kranenburg-Marijt: secretaris@kwvdekaag.nl
Marc van Dijk: penningmeester@kwvdekaag.nl
Gijs Vriend: jeugd@kwvdekaag.nl
Patricia Paddenburg-van Rheenen: societeit@kwvdekaag.nl / evenementen@kwvdekaag.nl
Elly van Kampen-van Leeuwen: sport@kwvdekaag.nl
Rob Brinkel: jachthaven@kwvdekaag.nl
Paul Vreeswijk: vloot@kwvdekaag.nl

Ereleden:

Dick van Eck, Lies Eichhorn, Jan Bart Lucas,
Pieter Heerema

Vertrouwenspersoon:

Rolf de Vriend:
vertrouwenspersoonkwvdekaag@gmail.com

Openingsdagen

Het secretariaat is van 1 april t/m 30 september
geopend op maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag
van 8.30 tot 12.30 uur en van 13.00 tot 17.00 uur. Op
zaterdag van 8.30 uur tot 13.00 uur. Van 1 oktober tot
en met 31 maart is het secretariaat geopend op maandag,
dinsdag, donderdag en vrijdag.

Beste Kaagvrienden,

Het zijn wel heel bijzondere tijden en voor u ligt dan ook een heel bijzonder Kaagnieuws. In coronajaar 2020 ontberen we evenementen en avonturen, we houden de adem in en gaan zo goed mogelijk om met alle regels en omstandigheden. Het 110-jarig bestaan van KVV De Kaag vieren is er even niet bij, de 100ste Kaagweek is verschoven naar 2021 en ook de Kaagrace kon dit jaar niet doorgaan.

In het volgende Kaagnieuws blikken we terug met verslagen van gebeurtenissen, activiteiten en evenementen, maar voor nu krijgt de geschiedenis het 'toneel'. Want positief als altijd heeft de redactie het plan opgevat om van deze editie een bewaarnummer te maken. Het motto: 'Het leven staat nagenoeg stil en dat is een goed moment om eens even bij het leven stil te staan!'

In de afgelopen 110 jaar Kaaghistorie zijn de gebeurtenissen eindeloos; kostbare geschiedenis, enkele mooie anekdotes en zelfs spannende verhalen zijn in dit nummer opgetekend. Veel bekende Kaagnamen komen er in dit nummer voorbij, mooie mensen die met elkaar de KVV-geschiedenis hebben geschreven. Het is een goed moment om ze weer eens voor het voetlicht te halen.

AANLEVEREN KOPIJ VOOR VOLGENDE KAAGNIEUWS:

Sluitingsdatum: 25 augustus 2020
Verschijningsdatum: 24 september 2020

Maar ook vandaag schrijven we alweer geschiedenis. Maandblad Quote heeft zojuist een mooi artikel over de Kaag geschreven met daarin veel namen van leden die de heden-daagse Kaaggeschiedenis aan het schrijven zijn, we komen er in het immer kritische blad goed vanaf.

Dat is terecht want het gaat goed met KVV De Kaag. Volle havens met zelfs een wachtlijst, de gerenoveerde Kaagsociëteit met nieuw Jolenveld dat bijna ongekende ontwikkelingen doormaakt. Binnen enkele maanden hebben een twintigtal Finnjollen de weg naar de Kaag gevonden. We zijn al bijna 'uitverkocht'.

De jeugd en Masters in de 12 Voets- en Finnjollen beleven dezer dagen veel *Single Handed*-zeilplezier in een bijna onwerkelijke *social distance*-wereld, waarin wij allen een weg moeten zien te vinden. Sportieve creativiteit viert dus hoogtij. Zo heeft een sloeproeriersteam kano's aangeschaft om te kunnen blijven genieten van de mooie plassen.

In nauwe samenwerking met het Alrijne ziekenhuis te Leiderdorp hebben wij de kinderen van de IC- zorgverleners uitgenodigd voor een (gesponsorde) zeilkennismaking bij KVV De

Kaag. Maar liefst 60 kinderen hebben zich op dit moment al aangemeld en wij verwachten er nog meer. Een mooi initiatief waarmee 'de Koninklijke' haar sociale corona-steentje bijdraagt.

Het bestuur wenst u vooral een goede gezondheid, een prachtige vaarzomer en heel veel historische leesplezier.

Max Blom, Voorzitter

“De Kaagweek werd een succes, heden ten dage is ze nog niet op de flesch” (1935)

Hoe begon het met De Kaag? Veel verhalen zijn er al over geschreven, in de jubileumboeken van 25, 50, 75 en 100 jaar Kaag. Maar het kan ook op rijm. De vrouw van de eerste voorzitter van De Kaag, Ir. Van Hoolwerff maakte een gedicht bij het 25-jarig bestaan van de vereniging, in 1935. Het hele gedicht (over de eerste 25 jaar) is te lezen in het boekje “De Kaag”, 25 jaar, in maar liefst 74 coupletten! Hier een ingekorte versie.

In 1910 sprak de oprichter van “de Kaag”, de heer Van Hoolwerff, de zeilers op de Kaag toe:

*Hij kwam, hij zag, hij sprak verwonderd:
‘zeg, zijn jullie hier bed-nderd?
Jullie maakt het al te bont,
Zeilt maar steeds dit plasje rond.*

Van Hoolwerff maakte graag grotere tochten naar de Braassem en de Westeinder. Totdat hij een keer heen en terug door de ringvaart wind tegen had en hele stukken moest jagen!

*De praeses gaf zich gauw gewonnen:
Dacht: “Dan maar wat nieuws verzonnen.
Een ander plan moet uitgebroed,
Als ik hier dan varen moet.*

*Laten we dan wedstrijd zeilen.
Voor de grap, bij tijd en wijlen!”
Zoo gedacht en zoo gedaan.
Hij klampte ‘n hoog-blond heertje aan.*

*En met dien geforceerd-blonde
Deed hij samen toen de ronde.
Bij elk jachtje schoten z’ aan:
Niets kon aan hun oog ontgaan.*

*“Menschen, jelui bent geen krenten”,
Zeiden ze, “geef op je centen”.
“Wij, wij koopen er prijzen van,
Die j’ op een wedstrijd winnen kan.”*

*En vierentwintig schepen, die kon je toen zien,
Den tweeden October van negentien tien.
En menschen, die vochten als leeuwen om de prijzen,
Al waren ze in ‘t zeilen nog wonderlijke sijden.*

*En veertien October van ‘t zellefde jaar,
Toen kwamen de liefhebbers weer bij elkaar.
Toen werd de vereeniging “de Kaag” opgericht
En negenenvijftig leden waren d’r erg door gesticht.*

*En negentien November van ‘t jaar negentien tien
Hadden reglement en statuten t’ licht al gezien.
En den vierden Februari anno negentien-elf
Volgde daarop de Koninklijke bewilliging vanzelf.*

*Achtentwintig Juli had men ‘t heusch
zoover gewrocht,
Dat er water en land in ‘t dorp Warmond
werd gekocht.
Nu ging de vereeniging twee wedstrijden
geven,
Daar zouden de leden plezier van beleven.*

DE WERKEN VAN VAN HOOLWERFF

Oprichter en eerste voorzitter van De Kaag was Ir. J. C. van Hoolwerff, die maar liefst 35 jaar voorzitter bleef van de vereniging. In het 35-jarig jubileumboek van de vereniging portretteert Ir. F. Stokhuyzen hem zo:

“Bij het doorbladeren van oude jaarverslagen en notulen wordt men telkens en telkens weer getroffen hoe zeer “de Kaag” en “Van Hoolwerff” synoniem zijn, hoe zeer die bij elkaar behoren.

De oprichtingswerkzaamheden, de aankoop van de boerderij tegenover ‘de Eenzaamheid’, peilingen en metingen voor het in kaart brengen van de Kagerplassen, onderhandelingen met belanghebbenden en autoriteiten, bepalen en doen verwijderen van ondiepten, het voorkomen van vuil-stortingen, betonningswerkzaamheden, plannen van opzet en uitbreidingen van de jachthavens met aanhoorigheden, bouwen van lood-

sen, verbouwing van de Sociëteitsgebouwen, de organisatie en aandrijving van de Kaagweek-‘machinerie’ met de jaarlijks terugkerende werkzaamheden vóór, tijdens en na de Kaag-weken, dat alles legde beslag op al zijn vrijen tijd en méér dan dat.

De vele originele ideeën die zoo hebben bijgedragen tot de groei en bloei, tot de faam van de Vereeniging “de Kaag”, zij zijn vrijwel allen in zijn brein ontstaan; de bekende porceleinen Kaag-bordjes, de Kaagbekers, de Kaagpullen, de grootscheepsche zeilersmaaltijd, telkenmale ter inleiding van de Kaag-week, de Kaag-tent, de instelling van de permanente start-toren, het zeilen der jollenkampioenschappen op de Kagerplassen, de vele jachtzeilcursussen, lezingen over zeilvaartuigen, wedstrijdreglement, causerieën over alles en nog wat, oefening van jongeren, het is alles zijn werk; het onnoemelijk aantal foto’s, lantaarnplaatjes en reekeningen dat bij dit alles te pas kwam, zij hebben door zijn fototoestel op zijn teekentafel hun ontstaan gevonden.”

*Zoo hielp men welwillend een elkeen terecht,
Maar alles bij elkander leek ‘t heusch net echt.
En nu brak het jaar negentien twaalf gauw aan,
Veertien Juli werd de jachthaven toen opengedaan.*

*Een wedstrijd, een nationale, werd in zestien gehouden,
Daarna ging men ‘n oude boerderij wat verbouwen,
In zeventien werd die geopend als soos.
Daar rust nu de zeiler, als hij moe is een poos.*

*Nu zei het bestuur: “We behoeven meer glorie.
We zijn geen vereeniging van sufferts, jandorie!”
Toen gaf het ‘t motor-vaar- en voerwezen een stoot,
Waarop men het ‘t praedicaat van
“Koninklijke” bood.*

*De praeses van de Kaag ging alweer zitten broeien.
Die man wou alsmat zijn hersens vermoeien.
“Een Kaagweek”, zoo bromde hij,
“zou dat niet iets zijn?”
We hebben nu een soos en een wedstrijdterrein.”*

*“Voelen de andere zeilers ervoor?”
Maar de zusterverenigingen riepen in koor:
“Wij doen mee hoor” – En de Kaagweek,
werd een succes
En heden ten dage is ze nog niet op de flesch.*

*De jachthaven en vereeniging de Kaag
Werd heel spoedig te klein want er was zoo
veel vraag.
Steeds groeide en wies toch het Kaagledental
Tot vijf-vierendertig zelfs, telde men al.*

*De houten starttoren stond bij storm
soms te trillen
Ook kon j’er de starters zien trapp’len en rillen.
Ze hadden er, zoo zeiden ze, wat veel licht en lucht
En ‘t werk leed er vaak van den regen geducht.*

*‘t Kaagbestuur sprak toen: “Waar
vinden we den man,
Die een aardigen toren ontwerpen kan?”
Elout, werd gefluisterd: die heeft meer gebouwd!
Aan hem is dit werkje heel best toevertrouwd.*

Ook de grote verbouwing van 1932 komt aan bod:

*In tweendertig heeft men de leden verblijd
Met een groote vernieuwing van de societeit.
In drieëndertig werd toen nog de keuken verbouwd.*

Was getekend,
H. G. van Hoolwerff- La Bastide

ULTIMATE FOOTWEAR

De Ultimate laarsjes (5mm) en schoenen (3mm) zijn de meest allround schoenen in de Magic Marine collectie. Geschikt voor iedere soort boot met een goede grip en versterkte instap gaan de schoenen lang mee! De Polygiene finish zorgt ervoor dat bacterie zich niet kunnen verspreiden op de schoen en deze dus niet gaan ruiken en uitslag op de huid tegen gaan.

Wil je meer weten over de schoenencollectie van Magic Marine?
Ga dan naar magicmarine.com

WWW.MAGICMARINE.COM

TIJSSENWATERSPORT SINDS 1969 EEN BEGRIP

Groot assortiment teak accessoires.

Ruime collectie waterdichte zeillaarzen en bootschoenen met GORE-TEX® voering.

Alles voor sloep, motorjacht, zeilboot of wedstrijdschip.
Direct uit voorraad leverbaar, ook online!

tijssen
watersport

Openingstijden:

Ma t/m vrij 9.00 - 18.00 uur
Zat 9.00 - 17.00 uur

Zijlbaan 10
2352 BN Leiderdorp
Tel 071 54 10 185
info@tijssenwatersport.nl
www.tijssenwatersport.nl

Cobb BBQ

What's in a name?

Op 18 september 1910 was er al een eerste vergadering van een club zeilers, onder leiding van Ir. J.C. van Hoolwerff, om een handicap en een klasse-indeling vast te stellen. Op 2 oktober werd de eerste wedstrijd gehouden met 24 deelnemers. En op 14 oktober 1910 werd de Vereeniging "De Kaag" opgericht, even later officieel genaamd Zeil-, Roei- en Motorsportvereniging 'De Kaag'.

Zeven jaar later kreeg de vereniging al het predicaat 'Koninklijk', op 23 december 1917. Daarmee veranderde de naam in Koninklijke Zeil-, Roei- en Motorsportvereniging 'De Kaag'. Reden voor die eretitel was dat de vereniging assisteerde bij de voorbereiding en totstandkoming van het Vrijwillige Landstorm Korps Motor Vaar- Voerwezen, dat in 1915 werd opgericht.

Bij oefeningen op de Kagerplassen werden 'onze' motorboten ingezet. Bij een van die oefeningen kwam Koningin Wilhelmina kijken. Het bestuur informeerde haar over de werkwijze van het korps en over onze waterkaart van de Kagerplassen, die door het korps gebruikt werd. Als dank voor die inzet kreeg de vereniging het predicaat 'Koninklijke'.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog mochten we het woord Koninklijke niet voeren, dus werd de naam weer Zeil-, Roei- en Motorsportvereniging 'De Kaag'. Na de oorlog is natuurlijk het woordje Koninklijke weer toegevoegd.

Bij Koninklijk Besluit no. 90 van 15 juni 1965 werden de nieuwe statuten goedgekeurd, zoals deze op de jaarvergadering van 23 maart 1965 werden aangenomen. Dit hield in dat de naam van de vereniging werd veranderd in Koninklijke Watersportvereniging 'De Kaag', zoals de vereniging nu nog steeds heet.

▶ Waar eens koeien stonden, wordt nu een biertje gedronken

Wellicht denken veel leden dat de grote verbouwing van de Kaagsociëteit de eerste is, maar een duik in de geschiedenis laat zien dat er bij de aankoop in 1917, en daarna in 1932, 1960, 1973 en 1986 ook grootscheeps werd verbouwd.

Uit oude akten is op te maken dat op het terrein waar nu de Kaagsociëteit staat in de 17e en 18e eeuw al een herberg stond. Naast boerderijen stonden in die omgeving meerdere huizen en zelfs een bakkerij. In die tijd was er een drukke scheep-

vaart tussen Leiden, Amsterdam en Haarlem over de Haarlemmermeer.

Zeven jaar nadat hij de vereniging in het leven had geroepen, kocht Ir. J.C. van Hoolwerff op 28 april 1917 het boerderijtje voor 4.500 gulden ten behoeve van de vereniging. Om een en ander te financieren werd de "N.V. Hotel Restaurant De Kaag" opgericht met behulp van 24 aandeelhouders, leden van de vereniging. De aandelen zijn in de loop der jaren aan de vereniging geschonken. Op 17 december 1917 verkocht Ir. Van Hoolwerff het boerderijtje aan de N.V.

Een verbouwingsplan werd gratis door de toen bekende Leidse architect Mulder ontworpen en uitgevoerd voor 2.500 gulden. Ook werd nog belendende grond aangekocht. Op 16 en 17 juni 1917 werd de Kaagsociëteit in gebruik genomen bij het houden van Nationale Zeilwedstrijden.

Na de verbouwing had het gebouw aan de voorzijde de ingang, twee openslaande deuren, daarachter een vestibule. Links van de vestibule was een zaaltje. Achter de vestibule lag de oude koeienstal, die werd ingericht als eetzaal. De verlichting bestond uit petroleumlampen en kaarsen. Het menu werd klaargemaakt

op een groot kolenfornuis in de keuken. Achter deze keuken was een primitief woongedeelte. De toiletten waren buiten in een schuurtje. Het drinkwater werd aangevoerd met een waterschuitje. De watervoorziening was tot in de jaren vijftig aangewezen op het waterschuitje.

“Om het te financieren werd Hotel Restaurant De Kaag opgericht met hulp van 24 aandeelhouders, leden van de vereniging.”

Voor de eerste wedstrijden in 1916 was er een houten starttoren gemaakt. In 1921 werd het houten bouwsel vervangen door de huidige betonnen starttoren. Historisch is dat dit de eerste betonbouw met twee verdiepingen was in Nederland.

Het gebouw werd te klein en in 1932 werd de grote koepelzaal aangebouwd naar een ontwerp van architect Ir. H.Th. Elout, die ook de starttoren had ontworpen. De kosten van deze verbouwing waren voor die tijd hoog: 25.000 gulden.

De vereniging heeft tot in de zeventiger jaren de Kaagsociëteit zelf geëxploiteerd; de beheerder was in verenigingsdienst. Voor dit beheer werd steeds een bestuurslid gekozen, die behalve met watersport ook met het horeca-vak bekend was.

In de loop der jaren werd de accommodatie van de Sociëteit regelmatig aangepast en gemoderniseerd. Zo werd de oorspronkelijke open starttoren glasdicht gemaakt. Ook de koepelzaal werd enige malen beter aangekleed. Op aanwijzing van de brandweer werd het plafond bekleed met brandwerend materiaal. Op het dak van de koepel werden de Regenboog als windwijzer en onder de nok de kompasroos geplaatst. Tegen de wand boven de ramen kwamen

“Bij het 50-jarig bestaan van de vereniging kregen we van de zusterverenigingen de vlaggenmast op het terrein voor de koepel cadeau”

- spreuken met bijbehorende foto's zoals: “Beter een glas Kaagwater betaald, dan tien op de pof”.

Geleidelijk ontstond de behoefte om naast de grote koepelzaal een meer intieme kleinere zaal te bouwen. Dat kon dankzij een legaat van het overleden erelid Ir. L. Doedes. Op de plaats van de keuken, rechts van de ingang, werd een nieuwe zaal gebouwd met daarachter een gang naar de sanitaire afdeling. De keuken werd verplaatst naar de oude eetzaal en de woning van de beheerder werd aanzienlijk verbeterd.

Het nieuwe zaaltje, de ledenzaal, werd ingericht met een open haard, die wegens brandgevaar niet meer mocht worden gebruikt. In de achterwand kwam de vitrine met de prijzen. Twee bronzen plaquettes van de heren Van Hoolwerff en Doedes sierden de wand boven de open haard.

In 1960 was er weer een grote verbouwing, toen een nieuw gebouw voor de kleedkamers en de toiletten aan het complex werd aangebouwd. Ook kreeg in dat jaar de Sociëteit met uitzondering van de koepel centrale verwarming.

Bij het 50-jarig bestaan van de vereniging kregen we van de zusterverenigingen de vlaggenmast op het terrein voor de koepel cadeau en van de bevolking van Warmond ontvingen wij bij die gelegenheid een gedenkraam, dat een plaats kreeg achter de bar.

De voorgenomen verbouwing en vernieuwing aan de Sociëteit in 1971, kon vanwege de hoge kosten niet doorgaan. Toch kwam die twee jaar later wel van de grond. De koepel en de ledenzaal werden opnieuw aangekleed en natuurlijk weer feestelijk heropend in 1973.

Beheerder Frans Nater was sinds 1946 beheerder van de Sociëteit, en hij vertrok in 1972. Daarna brak een periode aan van steeds wisselende pachters. Op 1 januari 1975 werd de N.V. “Hotel Restaurant De Kaag” opgeheven en werd K.W.V. ‘De Kaag’ de eigenaresse.

De grote kostenstijgingen maakten de exploitatie niet eenvoudiger. In 1979 kwam een aantal vaste ligplaatsen in het hondenhok om de hoge kosten te beperken. In 1980 werden de steigers bij de Sociëteit voorzien van water- en elektriciteitsaansluiting.

In 1985 werden investeringsplannen ontwikkeld zowel voor de havens aan de Leede als voor de Sociëteit. Voor de Sociëteit was het voornaamste doel het achterstallig onderhoud aan te pakken. In 1986 resulteerde dit in modernisering van de woning van de pachter en de aanleg van centrale verwarming in de koepel.

Nadat in 1987 een deel van de rieten kap was vernieuwd, zijn in de eerste maanden van dat jaar de koepelzaal en de ledenzaal onder handen genomen. Voor de financiering van dit geheel werden door de Kaag obligaties uitgegeven. Voor de volgende jaren moesten deze grootscheepse vernieuwingen voldoende zijn.

In 2002 werd de ledenzaal opnieuw opgeknapt en met financiële hulp van een aantal trouwe leden verbouwd en up-to-date gemaakt. Ook werd een buitenterras aangelegd. In 2003 werd het dak opnieuw met riet gedekt.

In 2006 werd een aantal steigers bij de Sociëteit vernieuwd en in 2009 werd de Sociëteit voorzien van

een nieuwe vloer en een nieuwe keuken.

Tijdens het 100-jarig bestaan van de vereniging in 2010 ontving de vereniging verlichting om de starttoren 's avonds aan te lichten. Van verre is deze prachtige aanlichting van de toren te zien.

In 2012 bestond de Koepel 80 jaar en werd weer eens gerenoveerd en gemoderniseerd.

De Brasseriegroep nam in 2013 de exploitatie van de Sociëteit over. Wederom vond een verbouwing plaats en het terras werd sterk uitgebreid. In 2016 werd de Starttoren geheel grootschalig gerenoveerd.

Er werd in 2018 een begin gemaakt met renovatie van de ledenzaal en aanpassingen aan de Koepel. In datzelfde jaar nam de Horeca Groep Leiden, met Koen Sijlmans de exploitatie van de Sociëteit over. Het bestuur gaf een presentatie voor een complete renovatie van de Sociëteit. In juni 2019 werd de gerenoveerde ledenzaal heropend en omgedoopt tot ‘Van Hoolwerffzaal’. In dit jaar stemde de ALV in met een grootscheepse renovatie van de Kaagsociëteit.

Het meeste werk werd verricht aan onzichtbare (technische) zaken. Daarnaast werd de koepel opnieuw geleverd, voor het restaurantgedeelte werden nieuwe eigen toiletten gebouwd. De gangen werden verbreed, kleedkamers werden verplaatst en gerenoveerd, kantoor havenmeester werd verplaatst en gerenoveerd. Pergola bij terras ledenzaal werd gemaakt. Het hondenhok is deels dichtgemaakt en jollensteiger is aangepast en het ezelsveld is jollenveld geworden. De gehele verbouwing was op tijd klaar voor de opening op 24 april 2020. ■

Franky Kuiters

Delen van bovenstaand artikel zijn ontleend aan artikelen (in Kaagnieuws 318 en 319 van 1977) geschreven door de tweede voorzitter van de vereniging, Luc van der Steur, destijds erelid van de vereniging.

Kaag herinnering

KAAGHERINNERING VAN TON VAN BEEK

Ton van Beek, 77 jaar, zeilt al meer dan 50 jaar en roeit sinds de oprichting van het sloe-proeien bij de Senioren recreatieroeiers. Van april 1999 tot april 2003 was hij Commissaris Jachthavens.

“Ik ben 49 jaar geleden lid geworden van KWV De Kaag om deel te kunnen nemen aan wedstrijden met onze eerste zeilboot, een Vrijheid met nummer 936. We namen deel aan de Kaagweek, waar we toen de lange afstand wedstrijd wonnen. Wegens uitbreiding van ons gezin hebben we in 1972 ons eerste kajuitjachtje, een Trotter Pandora, gekocht. In de wintermaanden werden in de Kaagsociëteit navigatiecursussen gegeven door Adriaan Schaffer. Om de opgedane kennis in de praktijk te oefenen werden in de zomer tochten georganiseerd. Met de Trotter en later met onze Albin Vega namen we deel aan de wedstrijden voor kajuitjachten en aan de georganiseerde tochten naar het IJsselmeer en Zeeland en rond Noord-Holland. Vanaf 1994 zeilen we in de H-Boot, Heureka, en hebben we vele malen de zomeravondwedstrijden gewonnen. We hopen dat zowel het wedstrijdzeilen als het roeien volgend jaar weer mag beginnen.”

Ton van Beek

Kaagsociëteit bij de opening in 1917

Nina 13 jaar

Hoe lang zeil je al?

Ik ben twee jaar lid van De Kaag, maar ik zeil al 4 jaar. Het leukste dat ik meemaakte op de Kaag is omslaan.

Wat doe je over tien jaar?

Dan zeil ik ook nog met Johanneke.

Johanneke 13 jaar

Hoe lang zeil je al?

Ik ben vijf jaar lid van De Kaag, maar ik zeil al negen jaar, denk ik. Het leukste dat ik meemaakte op de Kaag is het expres omslaan.

Wat doe je over tien jaar?

Over tien jaar zeil ik nog steeds met Nina!

► In alle stilte heropend

Feestelijk zou de Kaagsociëteit op 24 april na een ingrijpende verbouwing heropend worden. Maar het coronavirus gooide ook hier roet in het eten. Toch wilde het bestuur het moment niet voorbij laten gaan. Via een filmpje konden we zien hoe de Commissaris van de Koning van Zuid-Holland, in aanwezigheid van een deel van het bestuur, alvast een plaquette onthulde.

Het had wel iets: het waaide flink, een paar bestuursleden, Commissaris van de Koning Jaap Smit, architect Marcel van Dijk, en Edwin Ouwerkerk, van Ouwerkerk Bouwadvies spraken elkaar beurtelings toe in de buitenlucht vóór de Kaagsociëteit. Alle aanwezigen kwamen aan het woord, netjes de anderhalve meter afstand respecterend. Een toneelstuk voor zes heren en een vrouw, allemaal strak geregisseerd door voorzitter Max Blom.

Max Blom opende met een korte schets de geschiedenis van de Kaagsociëteit, en de constatering dat het pand met deze verduurzaming nu klaar was voor de komende 15 tot 20 jaar. Daarna haalde Jaap Smit dierbare herinneringen op aan zijn tijd als scholier en student op de Kaag, en dat hij nu, na 30 jaar afwezigheid, weer met zeil- en motorboot weer terug op de Kaag is. Hij verrichtte de officiële openingshandeling: het schoonspuiten van een plaquette met daarop zijn naam.

Penningmeester Marc van Dijk uitte nog eens zijn vreugde over de financiering van het geheel. Patricia Paddenburg, die al namens het bestuur sinds 2017 met de verbouwing bezig was, constateerde dat het 'nog mooier was geworden dan ze gehoopt had'. Bestuurslid Rob Brinkel was in zijn nopjes met de goede samenwerking met architect en bouwer, en het mooie weer tijdens de strak geplande verbouwing van afgelopen winter.

Bouwer Edwin was op zijn beurt lovend over de samenwerking tussen bestuur, architect en bouwteam: 'Iedere week stonden we wel weer voor een

verrassing, maar dat werd goed opgepakt en gaf geen opleverprobleem'. Wel had hij nog een klacht die Kaagleden vertrouwd in de oren moet klinken: 'Bij het hele bouwproces hebben we wel een bak wind gehad'.

Architect Marcel van Dijk, die ook al sinds 2017 plannen had gemaakt, vond de samenwerking prettig maar het proces niet makkelijk: een traject van drie jaar met een bestuurswisseling erin, en gewijzigde ambities: 'De aanvankelijke plannen tot uitbreiding van het pand werden beperkt tot waar het echt nodig was en daarnaast werd er gekozen voor een duurzaamheidsslag binnen de contouren van een monumentaal gebouw.' Hij bedankte het bestuur voor hun kritische rol die ze als opdrachtgever speelde.

Uiteraard was het toen tijd voor Koen met de champagne. De leden, in lockdown thuis achter de buis, kregen de belofte dat later in het jaar de verbouwing van de Kaagsociëteit nog groots gevierd zal worden. ■

Addie de Moor

Met Dick van Amerongen en Melanie Schultz

VAN LEIDSE SLOEPENRACE NAAR KAAGRACE

De Start bij Annie's verjaardag

In het hele land werden er al roeiwedstrijden gehouden, behalve in onze omgeving. Maar met de aanschaf van een Whaler begon de roeifdeling in 1997 ook bij ons vorm te krijgen. Op initiatief van onze vereniging en de gemeente Leiden ontstond het plan voor de eerste Leidse Sloepen Race in 1999.

Jan de Bruin en ondergetekende werkten het plan verder uit. Hoe begin je zo iets, waar heb je rekening mee te houden en voor welke sloepen doe je het? Al snel werd besloten dat alleen de Kromhoutwhalers van Van Amerongen mee konden doen, mede vanwege een of twee lage bruggen in het parcours, en de toch wel beperkte ruimte in de stad. Dus een wedstrijd voor niet meer dan 20 sloepen, maar wel voor dames- en herenteams. Veel vergaderingen gingen vooraf, met sponsors, de gemeente, de vereniging.

Wat gaat het allemaal kosten en kunnen we kosten-dekkend werken? Eén van de eerste sponsors was BDO van Ron van Eijk, als tegenprestatie werd hem een roeiclinic aangeboden. Ook Kamsteeg behoorde tot de eerste sponsors. Ons comité werd uitgebreid met onder andere Ricus Winnubst, Thijs Hoogland, Willem Wayenberg en Peter la Bruyère als Leidse icoon. Veel vrijwilligers werden gevraagd en ook de vloot rescueboten van de Kaag werd ingezet om het parcours te bewaken.

De wedstrijd bestond uit twee delen: eerst een spectaculaire sprint, vanaf hartje binnenstad Leiden naar de Beestenmarkt, met vier bruggen als handicap. De start was voor de Waag in het kommetje waar de sloepen verzameld lagen. Binnen de minuut na elkaar moesten de boten vertrekken. Voor de start werd altijd geprobeerd om een notabele te strikken om het eerste startsein te lossen. Zo kwamen in achtereenvolgende jaren Melanie Schultz van Haegen, Alexander Pechtold, Dick van Amerongen en voorzitters van De Kaag op de startplaats te staan. Later verviel de sprintwedstrijd, vanwege te veel organisatie en ook het dwarsliggen van een rondvaartboot. ➤

Bungee-roeien met Peter la Bruyère en Ad Bisschops

➤ Het tweede deel, de langebaanwedstrijd, was 7,2 km lang en er werd gestart vanaf de Beestenmarkt, waar ook een grote tent werd opgezet, want na afloop moest er ook gegeten worden. Met horecaondernemers aan het plein werden goede afspraken gemaakt voor een overheerlijke hutspotmaaltijd! Ook Heineken deed mee, want de deelnemers waren na afloop van de wedstrijd altijd behoorlijk dorstig!

De sloepen werden 1 voor 1 gestart met een tussentijd van twee minuten. De langzaamste Whalers vertrokken het eerst en de snellere teams als laatste. Het parcours werd zodanig gekozen dat in het eerste stuk goed ingehaald kon worden, wat later bij terugkomst in de stad via de Haven, Herengracht en Nieuwe Rijn eigenlijk niet meer mogelijk bleek.

Bij terugkomst op de Beestenmarkt was er voor alle deelnemers een gratis donkerblauw t-shirt met bedrukking, vele keren gesponsord door Sigma Coatings, door Ricus geregeld. Eén van die bedrukkingen was een ontwerp van onlangs overleden stripteke naar Eric Schreurs.

Die t-shirts hebben we bij elke Leidse Sloepen Race kunnen uitreiken, tot aan de laatste race. Het bijzondere van deze race was, dat alle races kostendekkend waren en een laag inschrijfgeld hadden voor de deelnemers. Die kwamen uit het hele land, en natuurlijk waren daar ook de inmiddels drie Kromhoutwhalers van onze vereniging bij: de Kaag 1, de Voorbijganger en Caatje van Warmond.

De Voorbijganger, gesponsord door Voorbij Beton, en met name Ad Bisschops (stuurman) kreeg al gauw landelijke bekendheid, en niet te vergeten door de Kaagtijgers, die jarenlang in de Voorbijganger hoofdprijzen binnen roeiden.

Er waren natuurlijk ook andere feestelijkheden tijdens de Leidse Sloepen Race, zoals een demo van onze eigen kersverse wereldkampioenen (1999)

gigroeien met de Neptunus (overigens is er sindsdien nooit meer een Gig van het continent wereldkampioen geworden), optreden van chantykoren uit Warmond, Leiden en Noordwijk en niet te vergeten het bungee-roeien: een sloep vastgebonden aan een heel lang krachtig elastiek, met de bedoeling zo ver mogelijk proberen te roeien tot je door het elastiek niet verder kon!

Tien jaar lang is er een Leidse Sloepen Race geweest. Maar aan alles komt een eind, mede ook doordat De Kaag een eigen Kaagrace op de Kagerplassen wilde organiseren, zodat ook veel meer sloepen aan de start konden verschijnen.

Ook de gemeente Leiden, nota bene initiatiefnemer, kwam met steeds meer eisen waaraan het evenement moest voldoen, zoals legeskosten voor de tentopbouw, vergunningen voor parkeren en brandweervoorschriften.

Tien jaar Leidse Sloepen Race legde de bodem voor de Kaagrace, en een bloeiende roei-afdeling. ■

Rien Mussert

- advertentie -

MET HET A/T/M Z PAKKET VAN MAX BEHREND

**GAAT HET U ALTIJD
VOOR DE WIND**

Bij Max Behrend bent u zowel op het water als op het land goed verzekerd. Neemt u meerdere verzekeringen af, dan kunt u tot wel 15% korting krijgen op het hele pakket. Meer weten of persoonlijk advies tel: 071 30 50 250

Max Behrend Verzekeringen BV
 Veerpolder 1-B - 2361 KV WARMOND
www.maximaal.info | info@maximaal.info

Onder voorzitterschap van Leen Menken kocht De Kaag, na de succesvolle roeiwedstrijdjes voor zeilers tijdens de Kaagweek, in 1997 ook een roeisloep: de Kaag 1. Een zogenaamde Kromhoutwhaler, gebouwd op de werf van Dick van Amerongen in Amsterdam. Tien jaar werd die Leidse Sloepen Race gehouden.

Kaag herinnering

KAAGHERINNERING VAN BERRY HUFFENER

“Mijn eerste herinneringen aan de Kaag zijn van heel wat jaren geleden, voorzichtig de zeilen hijsen van onze Kolibri op de Koppoel, mijn vader Bert Huffener aan het roer, het moet rond 1968 zijn geweest..

Jaren later werden we gevraagd om mee te doen met de winterwedstrijden, begin jaren 80. Een fanatieke groep overwinteraars die van de nood een deugd maakten en een leuke serie wedstrijden organiseerden. Altijd starten en finishen bij de toren, vaak met weinig wind, maar soms ook echt met een ijzige stevige wind zoals die alleen maar op de Kaag kan zijn. En niks vriendschappelijke wedstrijden, het mes aan dek. Bloedfanatiek en knokken om de eerste plaats, altijd spannend. Met z'n allen achter de leider aan naar de verkeerde boei omdat de banenkaart verkeerd was gelezen. Omdat er op handicap werd gezeild, was na de wedstrijd duidelijk wie er uiteindelijk gewonnen had.

Na het zeilen was het gezellig naborrelen in de vereniging en de sterke verhalen delen met elkaar. Maar vooral opwarmen. Wij woonden, en mijn vader werkte, op jachthaven 't Fort, en veel van de winterzeilers kwamen bij ons in de haven voor onderhoud. De meeste wedstrijden hebben we destijds gevaren met onze Bianca en Mallard 9M. Daarna een paar seizoenen de H-boot en een Formula One. Kortom er werd nogal eens van schip gewisseld.

Mijn zoon Lennart is nu ook een fanatiek zeiler en trainer, destijds gekozen voor de Splash en deze klasse nog steeds trouw vanwege de gezelligheid en het mooie wedstrijdprogramma. Ondertussen in de Splash Red, deelgenomen aan menig WK/EK. Wij verhuisden naar Duitsland (net over de grens) maar zeilen nog graag ons rondje over de Kaag in onze trouwe Efsix.”

Berry Huffener

Tijdens de Wereld-Jamboree ontvingen de waterverkenners lord Baden Powel als gast bij De Kaag.

Ijszeilen deed men dus ook al in 1917. Als het maar even kon, werd de ijszeiler door een aantal Kaagleden uit de stalling gehaald en werd er fanatiek mee gezeild. Helaas is er zeker de laatste tien jaar geen strenge winter meer geweest.

Uw maritieme totaal specialist!

- In- en verkoop sloepen/sportboten
(gespecialiseerd in rubberboten (ribs))
- In- en verkoop van in- en outboard motoren
- Reparatie en onderhoud boten en motoren
- Lpg ombouw van in- en outboard motoren
- Polyester en tubes (rubber) reparatie
- Totaal schilder- en lakwerk van boven tot onder de waterlijn
- Stalling zomer en winter (4500 m2)
- Rib & tenderverhuur
- Event service

MCR

MARITIEM CENTRUM RIJNZICHT

meer informatie vind u op:
www.MaritiemCentrumRijnzicht.nl

Maritiem Centrum Rijnzicht | Valkenburgseweg 70 | 2223 KE Katwijk a/d Rijn | Tel. 071-40 27 000 | info@maritiemcentrumrijnzicht.nl
www.maritiemcentrumrijnzicht.nl | Like ons op Facebook <https://www.facebook.com/MCRijnzicht> | volg ons op Twitter @RijnzichtGroep

Sailservice Ontzorgt!

Hulp nodig bij het organiseren van een watersport wedstrijd, clinic of iets soortgelijks? Sailservice biedt uitkomst! Van portofoons tot boeien, ribs met gediplomeerde drivers, zelfs een ervaren team voor race management staat klaar. Sailservice kan daar allemaal voor zorgen, zodat uw evenement een groot succes wordt en u en uw leden zelf optimaal kunnen genieten. Klein of groot evenement, Sailservice ontzorgt!

kijk voor meer informatie op www.sailservice.org of mail naar info@sailservice.org

E. Buyze

Polyether Bootkussens
op maat gemaakt

Keuze uit vele stalen

sterke meubelstof

Leerdoek in diverse kleuren op voorraad.

Bekleding nog goed? Kom dan even langs voor een nieuwe stevige vulling!

Pr. Mariannelaan 314 bij Geestbrug
2275 BR Voorburg Tel. 070-3902826
Maandag gesloten
www.buyzepolyether.nl

INTERVIEW ANNIE DE HAAS

Mevr. Van Schie- De Haas op het 'sociale' bankje dat er al sinds mensenheugenis staat, meteen waar de pont aankomt.

► De buurvrouw van de Kaagsociëteit

Oud Ade in de verte, weids uitzicht over de weilanden, jonge fazanten voor de deur. Mevrouw Van Schie-De Haas (86) was al 65 keer getuige van de Kaagweek op het erf van de Sweylanthoeve, als buurvrouw van de Kaagsociëteit. En ze vertelt er nog graag over, met pretoogjes. Over de kampeers, de run op het laatste roeibootje naar huis door de feestgangers. En de kerk op zolder, óók tijdens de Kaagweek.

Annie van Schie-De Haas groeide op op de boerderij naast camping De Horizon, en kreeg als 20-jarige in 1954 verkering met haar buurjongen Chris van Schie. Een jaar later waren ze getrouwd en zo belandde ze in 1955 op de Sweylanthoeve. De boerderijen lagen wel een stukje uit elkaar, maar ze waren burens: Annie kwam van Sweilandpolder 10, Chris woonde op Sweilandpolder 9. Ze kregen zes kinderen, waarvan de Kaagzeilers natuurlijk in ieder geval haar jongste zoon Rino kennen.

Ze woont nog steeds op het erf, in een eigen huis, omringd door een aantal van haar kinderen en kleinkinderen. Oudste zoon Kees en zoon Ruud hebben de koeien en de kaasmakerij overgenomen. Ze herinnert zich de drukke jaren op de boerderij en alles daarom heen van de vereniging nog als de dag van gisteren. Maar ze kent ook de geschiedenis van de schoonfamilie goed: hoe de vader van haar man, Cornelis van Schie, geboren werd op boerderij De Eenzaamheid, aan de overkant, maar al op 6-jarige leeftijd de Sweylanthoeve op zijn naam kwam te staan, in 1885. En dat hij daar in 1904, op zijn 25e is gaan boeren. Koeien en kaas: de nog steeds beroemde Boeren Leidse, net als op de Eenzaamheid vroeger.

Ook al voordat ze trouwde, maakte ze - op iets meer afstand - de Kaagweek mee. Zo zag ze voor haar ouderlijk huis de windhoos van 1950 gebeuren. Als 16-jarige keek ze met haar vader over de Kaag uit nadat ze het startschot vanaf de starttoren hadden horen klinken. Haar vader keek bezorgd naar de lucht en zei hoofdschuddend: 'Ze hadden beter niet kunnen starten'. >

➤ Vrij snel daarna zagen ze de windhoos in één strook over de Kaag heen aankomen. Het werd aardedonker, een heftige wind trok over de Kaag en daarna werd het doodstil. Van de zojuist gestarte Draken en Pampussen zag je alleen de punten van de masten nog. De boten die nog bij de steiger van de Kaagsociëteit lagen, bleven gespaard. Daarom zijn van dat jaar de zeiluitslagen incompleet.

Vanaf de jaren vijftig konden deelnemers aan de Kaagweek een kampeervergunning aanvragen en hun tentje dan opslaan op het erf van de Sweylanthoeve, want 'de zeilers kwamen overal vandaan, tot uit Den Helder aan toe'. Daar was wel toezicht bij nodig, want 'het was wel de bedoeling dat de jongens en meisjes gescheiden sliepen', lacht ze.

De familie Van Schie kreeg ook politie-assistentie om daarop toe te zien. De veldwachters sliepen met drie man in het kleine huisje aan de overkant van de Zijp, waar nu het huis van achterneef Nico van Schie staat en liepen 's nachts rond om orde te houden. Maar ze moest ook weleens zelf optreden, zegt ze met een knipoog: 'Ik heb 's nachts ook weleens een tent leeggehaald en ze weggestuurd hoor'.

Haar man deed 's nachts even na middernacht nog een keer de ronde om te kijken of er geen brandgevaar was, soms lagen er mensen in het hooi en werd er gerookt. Om half vier 's nachts stond hij dan weer op voor de kaas en de koeien, en ook zij stond om vier uur op om gestoord kaas te kunnen maken, en de

40 tot 50 koeien te melken. Want dat ging ook tijdens de Kaagweek allemaal gewoon door.

's Ochtends kwam de Kaagweekdrukte er dan weer bij. Was het slecht weer en was er veel stuk gewaaid, dan stond er bij de Kaagsociëteit een langer rij bellers voor die ene aanwezige telefoon, en kwamen ongeduldige zeilers dus ook bij hen bellen, of een schroevendraaier lenen. En in de kleine stal hing het dan vol met katoenen zeilen, die moesten drogen. Als ze 's middags even ging rusten, moesten twee kinderen bij de deur blijven om zeilers met vragen te helpen.

De Sweylanthoeve werd een tijd ook de 'Kapelhoeve' genoemd. Toen Rino een jaar was, ontstond 'de kerk op zolder' en dat werd een groot succes: een katholieke dienst waarbij soms we 110 mensen aanwezig waren in de Kaagweek. Ook niet-katholieke deelnemers aan de Kaagweek gingen op de zondag in de Kaagweek naar de zolderkerk in de boerderij. De plaatselijke pastoor beleefde gouden dagen. Ze lieten vanuit de stal, waar 's winters de koeien stonden, en zomers de kazen lagen, een grote trap naar de zolder maken. Drieëntwintig jaar lang bestond de zolderkerk. Zelfs bisschop Simonis kwam drie keer langs. Ze kregen er een katholieke onderscheiding voor. Op een Kaagbordje uit 1984 komen we de naam Kapelhoeve nog tegen.

Een hele andere ervaring was het vertrek van alle aanwezigen na het feest in de Kaagweek. De hui-

dige pont was nog een roeibootje en de honderden feestgangers wilden na afloop natuurlijk allemaal als eerste naar de overkant. 'Soms waren er wel duizend man op het terrein', en dat was natuurlijk dringen geblazen.

Zachtzinnig verliep die aftocht niet, met de nodige alcohol op. Soms sprongen ze met tien man in het roeibootje. en daarom was het zaak meteen van wal te steken. Halverwege de Zijp hield de roeiboot dan even stil om eerst af te rekenen voordat de meute aan de andere kant belandde. Sommige overmoedigen riepen: ik zwem wel naar de overkant, en doken zo de Zijp in. 'Dat dat altijd goed is gegaan, is een wonder', blikt Annie terug.

“Zelfs bisschop Simonis kwam een paar keer langs. We kregen er een katholieke onderscheiding voor.”

Eerst was de Kaagweek van zaterdag tot woensdag, en viel het mee met het aantal vertrekkers op woensdagavond. Maar toen de week van donderdag tot zondag gehouden werd, kwam die stormloop op het bootje, na het feest. Toch denkt ze met veel plezier aan de Kaagweek terug: 'Je woont als boerengezin buitenaf en bent toch onder de mensen door alle aanloop van de vereniging. De Kaagweek was een verrijking.'

Vijfenzestig keer de Kaagweek op je erf hebben, dat is wel een applausje waard. 'Het was hard werken, maar ik had het nooit willen missen, de Kaagweek was altijd het hoogtepunt van het jaar'. ■

Addie de Moor

Jens 11 jaar

Hoe lang zeil je al?
ik zeil al 3 jaar.
Het leukste dat ik meemaakte op de Kaag omgeslagen, toen er geen wind stond.
Wat doe je over tien jaar?
Met me vrienden zeilen op een grote boot.

Bram Jan 11 jaar

Hoe lang zeil je al?
Dit is mijn tweede jaar.
Het leukste dat ik meemaakte op de Kaag is dat ik een keer twee keer op een dag ben omgeslagen en heel erg vaak in plané.
Wat doe je over tien jaar?
Dan ben ik Laserzeiler in het Firstclass 8 zeilen. En oefen ik voor de Volvo Ocean Race.

De houten starttoren in de eerste Kaagweek (1918)

De tradionele Kaagborrel vóór het Kaagdiner, in 1952

► Graag naar De Kaag

Afgelopen winter heeft de vader van onze secretaris het model van de Regenboog 80 gerestaureerd. Deze staat nu weer in vol ornaat te pronken in de Van Hoolwerffzaal waar hij thuishoort. Tijdens de restauratie van het model kwamen bij Joop en An Kranenburg de verhalen over De Kaag en de Kaagweek los.

De eerste vraag die opkomt is: hoe zijn jullie in de watersport terecht gekomen?

An kijkt hierbij naar Joop en die begint. 'Ik ben geboren en getogen in Nieuwkoop aan de plas. Tegenover ons woonde een Zwitsers echtpaar die een zeilkano had, wij een roeiboot, dik in de teer, en ik mocht deze af en toe gebruiken. Aan het einde van de oorlogsjaren had ik inmiddels een kano waarmee ik het water op kon. Intussen werd er gekeken naar een zeilboot (roeiboot met zeil) en deze heb ik ook gevonden. Mijn oom vond dit maar niets en stelde voor de roeiboot in te ruilen voor een kleine BM. De keuze was snel gemaakt. Na de nodige aanpassingen was de boot compleet en kon er geoefend worden op de Zuideinderplas in Nieuwkoop. Na het vele oefenen kwam de Noordeinderplas in zicht: daar was watersportvereniging Noord-Zuid en die organiseerde wedstrijden. Veel geklassificeerde boten waren er toen nog niet en daarom werd er gevaren onder handicap. Na de kleine BM volgde een ongemeten pampus en toen kwam het besluit om een nieuwe 16m² te bouwen. De keuze van de bouwer was snel genomen: een Veelenturf 16m², de botenbouwer uit de jaren 60. Onze boot is, de 3201, is gelijktijdig gebouwd met de 3200 van Peter Kempeneers en de 3199 van Jos Kempers.

Maar hoe kwamen jullie dan op De Kaag terecht?

An neemt het woord over en begint. De Kaagweek was voor mij een vakantieweek. Wij voeren vanaf Nieuwkoop naar De Kaag met een tot jacht omgebouwde viskotter van Neep van de Ruit. De 'vrouw Neeltje' was het moederschip voor de Nieuwkoopse zeilers en lag gedurende de Kaagweek op het Ven-

nemeer. Op vrijdag voor de Kaagweek werden de zestienkwadraten naar Haven West gebracht. Daar werden ze achtergelaten en door de havenmeesters te water gelaten en naar de Kaagsociëteit gebracht. Dat was nog eens service. De Nieuwkoopse zeilers zoals Jan Blonk en Joop Bodegraven hadden dan nog maar één taak en dat was afspreken wie de blazer zou mee nemen.

De blazer meenemen? Joop vervolgt, jazerker, de prijsuitreiking was altijd een speciaal gebeuren, niet alleen dagprijzen werden er vergeven maar natuurlijk ook de blauwe Kaagborden. Bij de prijsuitreiking werd aan de winnaars gevraagd een blazer te dragen, een van de groep had een blazer bij zich die door de overige Nieuwkoopse deelnemers werd doorgegeven.

De mannen gingen zeilen maar wat deden de dames dan? An: 'vervolgt, iedere dag liepen wij, Sjaan van

de Ruit, Rida Blonk, Hermien Tieken en onze Vennemeer vriendinnen Bep Verduin, Lydje Kagchelland en Ineke Semeijn door het land naar de starttoren. Daar gingen we zitten op het bankje onder de toren om de start te volgen. De Kaag maakte toen nog gebruik van een startkanon met harde knallen. Wij gingen hierdoor steeds harder praten en werden af en toe gemaand om wat zachter te doen. Wij waren toen nog jonge meiden en hadden het daarna snel voor elkaar om mee te mogen varen met de Waterwacht. De Waterwacht was een schip van de firma Bruynzeel die als sleep/rescue boot dienst deed tijdens de Kaagweek, Sneekweek en ook Holland Week.

40 aan de Kaagweken deelgenomen. Toen er kinderen kwamen werd de zeilboot ingeruild voor de motorboot. Met trots zegt Joop dat hij blij is dat zijn "Gerrit-Johannes" vaak bij de Kaagsociëteit ligt, nu met de kinderen. 'De Kaagsociëteit blijft toch altijd trekken, nu helemaal na deze prachtige verbouwing. En wat zo leuk is, de Kaagsociëteit is nog steeds de Kaagsociëteit. Je komt binnen en de herinneringen komen boven. Hier liggen heel wat voetstappen. En vult An aan: het bankje onder de toren is er ook nog. Ja wij komen nog steeds graag op De Kaag'. ■

Gerrit Kranenburg

“De Nieuwkoopse zeilers hoefden alleen nog maar af te spreken wie de blazer zou mee nemen.”

Wat zullen jullie nooit vergeten?

De Kaagweek van 1964, het jaar van ons trouwen! De Kaagweek van 1964 werd gekenmerkt door veel wind. Op zondagavond brak er noodweer uit op de Kaag. Dit noodweer ging gepaard met hevig onweer met daarbij zware regenval en windstoten. Er was veel schade door het omvallen van bommen en losgeslagen boten. Op de Kaagsociëteit vlogen de FD's over het terrein van Van Schie. De regenval was zo hevig dat de vloeren van het clubgebouw van het Vennemeer blank kwamen te staan en los kwamen. Het heeft ons niet gehinderd en we zijn gewoon doorgedaan met het feestje. Ook de overige dagen werd het clubgebouw gewoon gebruikt. Het heeft echter de Kaagweek niet verder overleefd en is daarna afgebroken en op de dijk gezet om overstroming te voorkomen.

Joop en An komen nog graag op de Kaag. Joop heeft naast de 16m² ook met Jan Blonk in de regenboog

Jort
12 jaar

Hoe lang zeil je al?
Ik zeil nu vijf weken
Het leukste dat ik meemaakte op de Kaag is zeilen, zwemmen en een rondje rond de mast.
Wat doe je over tien jaar?
Dan vaar ik op de Kaag. Ik weet niet of het dan nog zeilen is, maar varen blijf ik altijd.

Kaagweek 1960, met tent

DAT WAS NOG EENS WEDSTRIJD- ZEILEN

Wim van 't Hoogerhuys neemt ons mee terug naar de Kaagweek van toen. Hij zeilde nog bij de Rotterdamsche Zeilvereniging, maar de Kaagweek was toen al zijn favoriet.

Ik neem u mee terug naar de vijftiger – en begin zestiger jaren. In het voorjaar en na de zomer zeilden wij wedstrijden op Kralingen en Hillegersberg. Met Pinksteren moesten we naar Gouda (zonder trailers!) maar zodra de zomervakantie begonnen was, gingen we de landelijke zeilweken doen: Braassem, Kaagweek en vervolgens naar Loosdrecht.

Het was een heel gedoe. Er moesten sleepjes en verblijf (in een sleepschip, in je eigen boot of in een meegenomen tent) geregeld worden en na een week of vijf, zes moest je ook weer in je thuishaven zien terug te komen. Het was primitief, maar je werd er wel handig van en we hadden met het hele reizende zeilwedstrijdcircus ongelofelijk veel lol.

- Hoe we het betaalden? Een paar weekjes aan het begin van de zomervakantie een baantje en van die paar honderd gulden moest het gebeuren. Naar Sneek en Alkmaar gingen we eigenlijk niet, dat was onbereikbaar ver weg.

Om een of andere reden was voor ons de Kaagweek het hoogtepunt van het seizoen. Niet vanwege de kwaliteit van het wedstrijdwater en de mogelijke banen, maar vanwege de sfeer, de uitstraling en al het andere eromheen. Er waren toen soms wel zeshonderd deelnemende boten of meer.

De mooiste dagprijzen en serieprijzen die je in Nederland kon vinden, waren er te winnen. Alles speciaal voor de Kaagweek gemaakt. Er waren ook toen al Delftsblauwe borden, er was iedere dag een fantastische prijsuitreiking door voorzitter Van der Steur, het was een heel bijzonder evenement.

Toen ik veel later bij De Kaag bestuurlijk wedstrijdverantwoordelijk werd, heb ik me regelmatig afgevraagd hoe men dat financieel en organisatorisch zo in elkaar zette, zonder bedrijfsmatige sponsoring!

Ik voer toen in de Vrijheidsklasse, in die tijd de allergrootste klasse in het land met soms wel 90 deelnemers verdeeld over A, B en C. Wat is er mooier dan met 35 boten voor de wind, vol gas, vanuit de Zijl, de startlijn voor de starttoren te passeren. Spektakel!

Kampeervergunning

Er viel heel wat te regelen voordat we er waren. Soms regelden de Rotterdamsche Zeilvereniging en 'De Maas' een beurtschipper die ons vanuit Rotterdam sleepte. Het beurtschip zelf kon dan als slaappleaats gebruikt worden. Stro in het ruim, slaapzakken erop en de meiden naar links en de jongens naar rechts. Zo'n schip werd, net als alle andere moederschepen, in de Baarzenkom geparkeerd. Aanleggen voor moederschepen aan het Sociëteitsterrein was niet toegestaan. Was er geen schip, dan alle rommel in je boot en een sleep regelen.

Je moest een kampeervergunning bij de Gemeente Warmond aanvragen om bij Van Schie te mogen kam-

Kaagweek 1963, met Wim van 't Hoogerhuys in de V 532

peren en bovendien moest je over een ANWB-kampeerpaspoort beschikken. Ging het regenen, dan liep het kampeertrein onder en had je voor de rest van de vakantie al snel geen droge kleren meer, tenzij je voor het verlaten van de tent altijd alles boven op je luchtbed parkeerde.

Dat kampeertrein was een zwaar beveiligde plek. Had je met veel moeite in de feesttent iets versierd en dat met veel overredingskracht naar de tent weten te krijgen, kropen er in het donker veldwachters tussen de tenten door om de regels van het toen nog zeer Roomse Warmond te handhaven. Het was spannend.

Kaagweken begonnen op zaterdag en liepen dan tot en met de donderdag. De zaterdag was een dag waarop bijzondere evenementen op het water gere-

geld werden, uitsluitend voor Kaagleden. Eenmanswedstrijden in meermansboten, motorbootwedstrijden en nachtzeilen. Van die eenmanswedstrijden was die in de Jeugdklasse altijd een feest, meer specifiek de wedstrijd waar slechts één volwassene de boot moest bedienen.

Echt leuk werd het toen een corpulent uitgevoerde vader van een der prominenten in de klasse door mede-ouders werd uitgedaagd om nu ook eens mee te doen. Op de wal immers, turend door zijn waarschijnlijk zelf geïmporteerde Japanse verrekijker en dure sigaren rokend, had hij ongelofelijk veel verstand van zeilen. Nadat hij zijn ronde lijf in de boot gepropt had, was er weinig beweegruimte over. Desalniettemin wist hij de startlijn te passeren en verdween met de andere deelnemers uit het zicht.

“Het beurtschip als slaappleaats. Stro in het ruim, slaapzakken erop en de meiden naar links en de jongens naar rechts.”

Biathlonrace

Ergens achterop het Norremeer moet het gebeurd zijn: hij werd om assistentie roepend aangetroffen. Hij zwaaide met de helmstok en deelde mee dat die onklaar was geraakt. Zo werd hij van de laatste plaats verlost en voor een afgang behoed. Op de kant aangekomen zocht hij de bouwer van de boot op en riep hem ter verantwoording... helaas waren er getuigen die gezien hadden wat hij echt gedaan had. Verder heeft hij zich van het zeilen onthouden en bleef dapper heel veel geld uitgeven aan materiaal voor het bootje van zijn zoon.

Een ander spectaculair evenement op die dag was de biathlonrace, dat vereist nadere toelichting. In die jaren viel de Kaagweek samen met de Kermis in Warmond. Dus de droge- en natte Kaagweek waren tegelijkertijd. De Kaagweek is niet voor niets een naam geregistreerd door onze vereniging.

Maar ter zake. Op de startlijn voor de toren lag een aantal zeilboten voor anker. Op het startschot hesen zij de zeilen, hieuwen het anker, zeilden naar Park Groot Leerust, meerden daar aan en lieten de zeilen zakken. Twee bemanningsleden raceten door het Park en de Dorpsstraat naar de Kermis en moesten daar zes keer schieten in de schiettent, kregen de scorekaart mee, moesten terugrennen naar het Park, hesen de zeilen, maakten vervolgens los en finishten voor de toren.

Finish – en schietscorevolgorde bepaalden wie de winnaar was. Ogenscheinlijk eenvoudig. Dat de uitvoering redelijk veel gecompliceerder kon zijn, werd tijdens een Kaagweek bewezen.

Ik was toen nog geen lid van “De Kaag”, maar had een relatie met een meisje dat wel Kaaglid was. Sterker nog: haar grootvader was mede-oprichter van de vereniging. Haar ouders bezaten een houten kajuit-zeiljachtje, waarschijnlijk ver voor de oorlog gebouwd dat “Pijl” heette. Voor de gelegenheid noemen we de relatie in dit bijzondere verhaal Louise.

Ik werd door Louise uitgenodigd om aan boord van de Pijl de Biathlonrace mee te maken. Dat leek me wel wat. Ik meldde mij bij de boot en trof naast Louises vader, getooid met witte platte zeilpet (dat was toen nog heel gewoon) haar moeder en neef Karel aan. Die had op zijn beurt zijn verloofde, een enigszins kleurloze dame, meegenomen. Met zes personen aan boord was het dus al aardig vol.

“Zijn duffelse zeilbroek fungeerde als spons en werd steeds zwaarder.”

In de nabijheid van de startlijn voor de starttoren diende er geankerd te worden in afwachting van het startsein. Kennelijk was de rolverdeling aan boord zo, dat moeder de helmstok hanteerde. Ik wist uit eerdere ervaring dat de verhouding tussen Louise en haar moeder op zijn zachtst gezegd enigszins onder spanning stond. Dat bleek al bij het kiezen van de juiste ankerplek. Ik begon te vermoeden dat mij een paar leuke uren te wachten stonden en meldde mij aan als vrijwillig ankerophaler wanneer na het startsein de zeilen gehesen zouden zijn. Ik zat dat rustig op het voordek af te wachten.

In de starttoren begon de aftelprocedure naar het startsein en aan boord steeg de spanning. Moeder had het commando over de boot en dat leidde tot een taakverdeling. Neef Karel moest het grootzeil hijsen, Louise de fok en ik zou vervolgens het anker ophalen. Vader had een oude stopwatch gevonden

en volgde het aftellen. Daar volgde het startschot synchroon met vaders “nul” -kreet. Een mooi begin, ware het niet dat neef Karel om enige reden niet in staat bleek het grootzeil voldoende omhoog te trekken. Dit zinde Louise geenszins, zij trok de grootzeilval uit Karels handen onder het roepen van: “Als je dit niet omhoog krijgt, wat dan wel?”

Met grote inspanning, met beide armen sjoerend aan de val kreeg zij het zeil over een dood punt heen. Deze inspanning werd haar in die zin te veel dat het bovenstuk van haar bikini langzaam maar zeker naar boven kroop. Zij koos voor het grootzeil. Dat dit alles de overige deelnemers en het talloze publiek bij de starttoren niet ontgaan was, moge duidelijk zijn. Mij restte niets anders dan het anker binnen te halen.

Louise wendde zich tot haar moeder: “Hoe lang zeg ik al dat je eindelijk eens geld aan het onderhoud moet uitgeven, gierig kreng”. Om vervolgens, nog steeds ondoelmatig gekleed, tergend langzaam een rode trui aan te trekken. Als laatste verliet de Pijl de startlijn.

Vanwege de grote drukte op het vaarwater richting Leede vond ik het raadzaam mij aan te bieden als uitkijk op het voordek, daarmee het familiekrakeel vermijdend. Moeder aan het roer, vader aan de groot-schoot, neef Karel aan de fok en Louise voor de tactiek. De verloofde van neef Karel had ook hier geen functie.

Nog net niet als laatste bereikte de Pijl Park Groot Leerust. Aanleggen, zeilen naar beneden en Louise en ik zouden naar de schiettent lopen. Dat deden wij in gezwinde pas. Van de zes schoten schoot ik er vijf raak, kaartje mee en terugrennen naar het Park naar de Pijl. Wij hadden afgesproken dat ik het grootzeil zou hijsen, Louise de fok en neef Karel zou vervolgens de boot losmaken en achteruit duwen. Wij legden dat aan de bemanning uit.

Het hijsen der zeilen verliep nu vlot, maar kennelijk had neef Karel geen verband gezien tussen afduwen en ook weer inschepen. Daar stond hij in het Park en de Pijl dreef de Leede op. Louise kreeg in de gaten dat moeder de helmstok wilde beroeren om de boot richting wal te doen gaan, stortte zich de kuip in en

riep: “Laat die lul toch lekker op de wal staan”. Neef Karel werd liefdevol aan boord genomen door een andere deelnemer.

Zoals gezegd had ik het grootzeil gehesen en goed strak gezet. Ik had daarbij de staat van onderhoud van de boot veronachtzaamd want bij de tweede windvlaag die we vingen stortte het grootzeil naar beneden en hadden we alleen nog een fok over. Dat bood de boot waarop neef Karel zat de kans om naast ons te komen en gaf neef Karel de gelegenheid om over te kunnen stappen. Dit met de nadruk op kunnen.

Hij miste en kon zich met zijn vingers net aan een dekrandje vastklampen. Dat was even een probleem. Zijn duffelse zeilbroek fungeerde als spons en werd steeds zwaarder. Omdat we weinig snelheid hadden en Karel een grote jongen was, stak niemand een hand naar hem uit.

Moeder was intussen, totaal overweldigd door de emoties van de dag, in de kajuit gaan zitten en Louise had de helmstok overgenomen. Karel klauterde langzaam aan boord trachtend zijn duffelse broek die inmiddels zeker tien kilo zwaarder moest zijn geworden ook mee te nemen. Dat lukte niet helemaal met als resultaat dat, toen hij eenmaal aan boord was geklauterd de hele handel tot halverwege de knieën was gedaald. Louise, dit ziende sprak: “Goh, Karel, moet je haar daarmee verwennen?”

Zowel de verloofde als moeder barstten in tranen uit. Omdat het bijna twaalf uur was, opende vader de jeneverfles. Als tiende eindigde de Pijl in deze onvergetelijke biatlon. Net buiten de prijzen. Aan de wal aangekomen bedankte ik iedereen voor de gezelligheid en zei dat ik afspraken met vrienden had.

De volgende dag begonnen de echte wedstrijden. ■

Wim van 't Hoogerhuys

Marnix

12 jaar

Hoe lang zeil je al?
Ik ben drie jaar Kaaglid en ik zeil ook drie jaar. Het leukste dat ik meemaakte op de Kaag was dat het laatst heel hard waaide (windkracht 6/7) en toen ging ik het water op. Het was echt een superleuke ervaring!

Wat doe je over tien jaar?
Over tien jaar ga ik heel vaak zeilen, in een zeilbootje samen met iemand anders. En dan heel veel avonturen beleven.

Kaag herinnering

HERINNERING AAN EEN GESLAAGDE KAAGRACE

Nu de Kaagrace niet doorging, haalt de vicevoorzitter van de Kaagrace graag een herinnering op aan vorig jaar. En komt tot een mooi inzicht.

“Zaterdag 15 juni 2019. Voor het eerst maakte ik deel uit van het team dat de Kaagrace ieder jaar organiseert. Alhoewel de meesten mij bekend zijn als ‘collega’-sloeproer bij de vereniging maakt het organiseren van dit evenement dat je hen én jezelf ook van een andere kant leert kennen.

Na onze eerste vergadering waarin de taken verdeeld werden naar ieders kwaliteiten, ging iedereen aan de slag. Ik kan het niet laten om het geheel te blijven overzien en de risico's in de gaten te houden. Hierdoor kwam ik er al snel achter dat het takelen van de boten op de dijk dit jaar een uitdaging zou worden omdat de dijk gerenoveerd werd. Niet alleen onduidelijk was wanneer de renovatie klaar zou zijn maar ook hoe de ‘verse’ dijk het zou houden bij het kranen van 80 tot 100 sloepen.

Voor mij was het duidelijk: er moest een risico gemanaged worden. Daar leerde ik dat mijn medeorganisatoren waarmee ik dit samen ging doen, een compleet andere werkwijze hanteerden. Zelf ben ik nogal van het plannen en risico's managen terwijl mijn collega ervan uitging dat ‘het wel goed zou komen’ en dat we ‘ad hoc’ wel iets zouden bedenken.

Een behoorlijke tegenstelling maar ik had het kunnen weten. Hij was ook de stuurman van mijn eerste training in een roeisloep. ‘Ga maar zitten’, zei hij, ‘en volg de anderen’. Ter hoogte van Faljerieel zei hij: ‘Je armen doen zeker zeer, want je doet het helemaal fout’. Daarna kreeg ik uitleg waarna ik, al helemaal kapot, nog maar net de training kon afronden en de drie volgende dagen geen pen meer kon vasthouden. Maar

Peter Boneschanker

hij had gelijk: het kwam goed. Ondertussen roei ik alweer acht jaar met heel veel plezier.

Na weken om het probleem van ‘de dijk’ heen te hebben gedraaid, kwam de boodschap dat we de takelplek moesten verplaatsen, wat grote gevolgen zou hebben voor het feest na de Kaagrace vanwege de afstand waar we naar toe moesten uitwijken: bij de LOI. We waren bang dat als de deelnemers hun sloepen daar zouden moeten takelen ze niet meer de moeite zouden nemen terug te komen voor het feest. Dit leidde tot een grote discussie in het organisatie-team waarna er weer naar alternatieve scenario's gekeken werd. Maar gelukkig; het wonder geschiedde, een paar weken voor de race was er een oplossing door het gebruiken van een ander soort kraan en deze aan de andere kant van de weg te zetten. Had hij weer gelijk: het was weer goed gekomen.

De week voor de race had het veel geregend en samen met Nico van Schie liepen we over het veld waar we de trailers zouden parkeren en de sloepen op de trailers getakeld zouden worden na de race. Tijdens onze inspectie zei Nico dat het net goed zou gaan, als er maar geen druppel regen meer zou vallen. Bij mij gingen de alarmbellen direct af, de weersvoorspellingen gaf iets anders aan.

Zaterdagochtend 10 juni, alles was voorbereid en het hele team zouden elkaar om 07:30 treffen. Rond 05:00 werd ik wakker van de regen met op de buienradar alleen maar zwarte en rode vlekken op het kaartje, een wolkbreuk die uren zou duren. Om 05:43 via Whatsapp met mijn collega, die ook al wakker was, plan “B” besproken omdat het zeker wel tot 10 uur zou regenen. Het antwoord was; Nee, te laat we zien wel. Om 07:30 melde ik me op de dijk in de stromende regen en de eerste die ik tegen kwam was mijn collega die met grote grijns zei dat we gewoon gingen takelen.

Jullie weten hoe het afliep. De zon ging schijnen, het veld hield het, het was een superrace, het feest was top en met wat extra materiaal konden sommige auto's met trailers het veld gewoon verlaten. Daar sta je dan met al je zakelijke ervaring, want de methode ‘komt wel goed, we vinden wel een oplossing’ geeft ook prachtige resultaten. Dank je wel team, het was een mooie ervaring.”

Koningin Juliana op de Leede

Koningin Juliana op de Piet Hein

► Het MM-virus

Juni 2020, met het nieuwe normaal in vooruitzicht, een terugblik op het zeilen met de radiografische bootjes op de Kaag: 15 jaar Micro Magic zeilen. De beste stuurliu staan aan wal!

Het begin...

In 2004 is er door een groep zeilers met het MM-zeilen gestart. De MM was landelijk sterk in opkomst en met een aantrekkelijke prijs voor een bouwdoos en zender leek het een leuke hobby erbij voor velen. Dat het 'MM-virus' na 15 jaar nog steeds aanwezig is, hadden we toen niet kunnen vermoeden...

We gingen eerst regionaal zeilen bij onder andere de Watersportvereniging in Aalsmeer (WVA), waarbij het eerste Nederlandse Kampioenschap het eerste Kaagsucces door Mathijs Knechtel behaald werd als B-klassekampioen. Dit smaakte naar meer en op de Kaag is toen door onder andere initiatief van Rien Mussert het zeilen op Haven Oost gestart. Zeilers van het eerste uur waren onder andere de families Edauw, Devilee, Van Gelder, Van Zoest en De Koning, maar

ook Rien Mussert, Martin Meester en Peter Bisschop stonden vaak op de steiger. De eerste wintercompetitie was geboren.

In die tijd waren de zenders allemaal nog analoge technologie en was het vaak een gepuzzel met de frequenties om elkaar niet te storen. Er zijn daarom door de Hobbyshop in Leiden kristallen gesponsord en zo konden we met een grote groep tegelijk varen. Tegenwoordig, met de digitale zenders is dit geen probleem meer en kunnen we dus met 15 tot 20 man prima in één start varen.

Met de Hobbyshop was ook de traditie geboren om jaarlijks op de Beestenmarkt te zeilen. Dit gaf altijd veel bekijks van het Leidse winkelend publiek. En nee, er zit geen "motorrrtje in een zeilboot om voorruit te komen....."

De MM-winterwedstrijden zijn ondertussen uitgegroeid tot een jaarlijks terugkerend evenement waarbij naast de onderlinge strijd, zeker de gezelligheid en binding met de haven en de vereniging een sterke factor is.

De ontwikkelingen...

De MM-klasse heeft in de afgelopen jaren ook niet stilgestaan. De meeste zijn van het Classic model overgestapt naar het Racing model. Ook de zeilgarderobe heeft veel aan ontwikkeling doorgemaakt. Naast ijverig huisvlijt komen ook mylar-t zeilen uit de UK en Portugal. Naast de standaardzeilen heb je voor meer wind verschillende kleinere maten zeilen, want je kan niet reven. Alles volgens de MM-klasse-regels. Dit lijkt fancy en profi, maar blijft voor de portemonnee nog steeds overzichtelijk en zo zal het in ieder geval aan de spullen niet liggen. Uiteindelijk is trim, handigheid en inzicht een grote factor om vooraan te varen, zodat het voor iedereen nog steeds leuk blijft. Het heeft dan ook veel verschillende winnaars heeft opgeleverd.

Over al de jaren is er een harde MM-kern ontstaan, bestaand uit een mix van Woensdagavondzeilers, notoire wedstrijdzeilers, de 'kinderen van' en gewoon gezellige Kaagwatersporters. Ook weten we ons op andere evenementen landelijk maar ook op de Kaag in de lente en zomer met de MM te vermaken met de verschillende wedstrijden en competities. Memorabel zijn de kaasavonden bij Bert Osborne,

het oliebolzenzeilen met de K-Klasse, de afstandswedstrijd over de Leede. Ook ontvangen we jaarlijks de top van Nederland die graag op Haven Oost komt zeilen. Op vrijdagmiddag is er een gezellig onderonsje door de 'pensionado's', die met de MM's rond de boeien varen, met het Lichthuys als thuisbasis.

De Toekomst...

Het kleine bootje heeft voor een hechte verbinding gezorgd op de steigers en binnen de vereniging. De uitdrukking "beste stuurliu staan aan de wal" heeft daarmee wat ons betreft een nieuwe betekenis gekregen. Met het nieuwe normaal op 1.5 meter zullen we ook het MM-zeilen voor de toekomst vorm moeten kunnen geven om zo over 15 jaar weer met veel plezier terug te kunnen kijken op het MM-zeilen binnen de vereniging. ■

Kijk voor een goede indruk van een MM-avond ook eens dit filmpje:

Lenteavond 2018 in Hoogmade
https://youtu.be/UYIRD_0poOQ

Dennis van Gelder

In de oorlogsjaren '44-'45 verbleef het gezin van de voormalige Kaag-voorzitter Luc. van der Steur op het woonschip "De Dobber", dat toen in de haven van 't Fort lag. Om niet opgepakt te worden bij een razzia in Warmond ging hij met de sleutel van de starttoren de Kaag op. Hij schreef dat verhaal ook op.

Schuilen in de starttoren

"Wederom een oorlogszomer. In het vroege voorjaar van 1944 werden veel jachten gevorderd, bestemd voor de Hitlerjugend in Duitsland. Enige malen in februari en maart ging ik met de Regenboog naar buiten, om het vorderen te ontlopen en met succes. Wanneer de vlag op De Dobber werd gehesen kon de terugtocht aanvaard worden. De draak van de heer Van Hoolwerff en vele andere schepen gingen naar Duitsland.

Duitse troepen wilden verdedigingswerken in de polders maken langs de Leede. Alle woonschepen van de Leede moesten in de havens een ligplaats nemen. Er kwam een zeilverbod voor de Ringvaart, zodat wij niet meer naar de Braassem en de Westeinder konden. Van tochten maken was dus geen sprake meer.

De ligplaats in de haven had veel bezwaren, door de beperkte vrijheid enz. maar aan de andere kant was het nauwere contact met de overige families (van Kampen, Struycken, Schiff, Zeevenhooven, de Nerée, Pelger enz.) ook heel leuk en vele gemeenschappelijke zwem-, zeil- en roeipartijtjes en ook een leuke feestavond met een soort estafette-loop, polowedstrijd en danspartij, maakte toch, dat het een leuke zomer werd.

Het leven in het westen van Nederland werd steeds moeilijker, geen steenkool, dus geen gas en geen licht. Geen vervoer, dus ook geen eten. Hongersnood etc.

Op 26 november kwam een mannenrazzia in Warmond. Mannen van 17 tot 40 jaar werden meegenomen

en iedere dag kon zo'n razzia verwacht worden. Zo ook op 5 december 1944. 's-Ochtends hoorden we schieten in Warmond. Ik kleepte mij aan en vroeg aan de dochter van de molenaar wat er aan de hand was. "Razzia", zei zij. De keus was tussen aan boord blijven en het Meer op. Het laatste koos ik en roeide in het jolletje de Leede op, vergezeld van Huib Zeevenhooven in een ander roeibootje.

Koebocht

Ik had de sleutel van de starttoren in mijn zak en wij wilden ons daar verschuilen en vanaf dat hoge punt de 'vijand' observeren. Zo ver kwamen wij echter niet. Bij het Sonnehuis was alles rustig, maar een eindje daar voorbij zagen we in de schemer enige motorbootjes varen bij de molen van de Lakerpolder.

We roeiden naar de Zwanburgerpolder, maar ze begonnen al op ons te schieten. Achteroverliggend in 't half vol water staand bootje roeide ik naar de wal. De kogels floten over de boot heen. Gelijk met Huib was ik aan de wal en kroop door het moeras-sige land, door een sloot, naar het tweede dubbele hek ten Noorden van het Zwaluwnest en ging daar tussen liggen.

Een boot met soldaten voer langs, maar kon mij niet zien. Mijn handen maakte ik nog zwart met bagger. Plotseling hoorde ik soldaten langs de dijk komen. Drie stapten over het hek en zagen mij niet. De vierde zag mij liggen. "Da ist der Bandiet", riep hij en even later stond ik met de handen omhoog tussen hen in.

De zakken werden nagezien op wapens en mijn portefeuille met persoonsbewijs enz. werd afgenomen. Ze wilden ook nog weten waar mijn kameraad was en dreigden met doodschieten, als ik het niet zei. Even later werd hij echter gevonden in het varkenshok bij de koebocht van Van Rijn.

In onze eigen bootjes moesten wij roeien naar de molen van de Lakerpolder, onder geleide van een soldaat. Later op de dag werden we naar het Seminarie in Warmond gebracht waar enige honderden opgepakte Warmonders bijeen waren. Gelukkig behoorde ik tot de onmisbare kostwinnersgroep, die werd vrijgelaten. Het was wel een slechte Sinterklaas-surprise geweest".

Met z'n kompaan Huib Zeevenhooven liep het onverwacht ook goed af. Als langste van de groep, van klein naar groot opgesteld, liep hij achteraan. Hij had het geluk, dat een 'goede' Duitse soldaat, nadat Huib hem zijn familieverhaal had verteld, bij een zijweggetje tegen hem zei: "Opschieten, ga er maar vandoor". ■

Franky Kuiters – Zeevenhooven

Voor dit verhaal is geraadpleegd: een gedeelte uit de papieren nalatenschap van L. v.d. Steur (uitgave van het Historisch Genootschap 'Warmelda'), "Trekpleister in oorlogstijd Warmond '40-'45 en een gedeelte uit het Jubileumboek Kaag 75 jaar, stukje over de oorlogsjaren 1940-1945 geschreven door L. v.d. Steur.

► Hoe de Voorjaarstocht begon

Naast zeilboten heeft De Kaag ook een groot aantal leden die in het bezit zijn van een motorboot. Eind jaren zeventig voeren een paar motorboten van De Kaag over de Ringvaart naar Nieuwe Meer. De gezelligheid werd verhoogd door een meegebracht emmertje vuile haring die door Thijs van den Anker werd schoongemaakt en genuttigd met (veel) aquavit. De Pinkstertocht was geboren! De Kaag kon weer een activiteit aan haar evenementenkalender toevoegen.

des. Gezelligheid alom. Op een gegeven moment deed de bingo zijn intrede. U begrijpt dat dit in zo'n grote groep voor veel hilariteit zorgde. Entertainment pur sang.

Nadat Jan en Vokje Bakker hadden aangegeven er mee te willen stoppen namen Arno en Hanny Mulder namen het stokje over. Het voortbestaan was gewaarborgd.

In het jubileumjaar 2010, KWV De Kaag bestond 100 jaar, werden seniorleden van de vereniging uitgenodigd om een tochtje mee te varen. De weergoden waren ons goed gezind. Het was een stralende dag wat de beleving op het water alleen nog maar mooier maakt. De seniorleden werden met een bus naar Elburg gebracht en zijn meegevaren tot Spakenburg. Na een superdiner reisden zij zeer voldaan naar huis terug. Een uniek initiatief van een bijzondere hechte motorbootvriendenclub die in de jaren was ontstaan en gegroeid.

Na 17 jaar de tocht georganiseerd te hebben, vonden wij het genoeg en gaven wij ons stokje door aan Wim en Truus Hoek die samen met Arno en Hanny verder zijn gegaan. Wanneer je 55 jaar op het water zit, ken je de meeste havens wel, dit neemt niet weg dat wij er altijd veel plezier in hebben gehad. ■

Henk en Jenny van den Anker

Wat eerst begon met een beperkt aantal boten dat uit zou groeien tot iets waar de motorbootvaarders ieder jaar reikhalzend naar uitkijken hadden we toen nooit gedacht. Na de tocht naar Nieuwe Meer enkele jaren herhaald te hebben, wilden er wel meer boten mee en ging de tocht wat verder weg van ons vertrouwde plassegebied. Doordat Jenny en ik nog gebonden waren aan de zaak konden wij in de beginperiode nog niet mee. De tochten werden toen georganiseerd door Geer van Langenberg en Jan en Vokje Bakker. Toen Geer van Langenberg afhaakte, vroeg Jan Bakker of wij mee wilden organiseren. Wij wisten toen niet waaraan wij begonnen.

De Pinkstertocht werd Voorjaarstocht en werd uitgebreid naar 7-8 à 9 dagen. Dit betekende ook dat er veel meer georganiseerd moest worden. Het leukste begint altijd met plannen maken. Rond november stelden we ons de vraag waar de reis naartoe zou gaan. Jachthavens werden gebeld of er plaats was voor zo'n 20 Kaag-motorboten! Een heel gepuzel omdat de schepen ook steeds langer werden. De lengte varieerde van 7,5 tot 17 meter, ga er maar aanstaan. Niets werd aan het toeval overgelaten en daarom werd in januari-februari de tocht met de auto gereden om de jachthavens te bekijken, afspraken te maken met havenmeesters en restaurants te reserveren.

Wat al die jaren bleef, was de haring! Deze werd op de eerste avond van de tocht genuttigd. Ons eigen Vlaggetjesdag. Omdat niet iedereen haring lust (bestaat toch bijna niet?), werd het menu uitgebreid met sala-

Felix 14 jaar

Hoe lang zeil je al?
Ik ben één jaar lid van De Kaag, maar ik zeil al 7,5 jaar
Wat doe je over tien jaar?
Dan ben ik Catamaranzeiler en Laserzeiler.

Stijn 11 jaar

Hoe lang zeil je al?
Ik zeil al twee jaar.
Het leukste dat ik meemaakte op de Kaag is het expres omslaan. En er was zo weinig wind dat als je ging zwemmen, ging dat sneller! Ik vind het hier bij de zeilspullen wel rommelig, ik hoop dat ze dat een beetje gaan opruimen, de zeilzolder en zo.
Wat doe je over tien jaar?
Over 10 jaar word ik topzeiler.

► Optimistisch

Na een te lange stop door de coronamaatregelen, waarbij iedereen stond te popelen om weer te gaan zeilen, mochten we vanaf begin mei weer met de lessen aan de jeugd van start

Het is wel stiller geworden op de Sociëteit, want ouders mogen het terrein niet op en de kinderen kleden zich thuis om. De begintijden zijn gespreid zodat we per groep voldoende ruimte hebben. Ieder heeft een eigen vak om de boot op te tuigen. De voorbereiding doen we buiten, dan mis je het jeugdhonk wel als het regent. We blijven tijdens de korte lunch op het water, wat als voordeel heeft dat we de zeiltijd goed kunnen benutten.

Door het delen van berichten, foto's en filmpjes houden we de ouders op de hoogte van de verrichtingen en prestaties van de kinderen.

Voordeel is dat het veel rustiger is. Op de kant door gespreide aanvangstijden van de verschillende lesgroepen. Ook op het water hebben we heerlijk de ruimte, want veel mensen blijven thuis. Een bijkomend voordeel is ook dat de kinderen veel zelfstandiger worden wanneer de trainer 1,5 meter afstand moet houden.

Het zeilen zelf gaat ook steeds beter, iedereen maakt elke week weer grote stappen en hoewel het de laatste keren hard waaide, heeft iedereen toch de hele dag kunnen trainen waardoor het vooral heel goede leermomenten zijn geworden.

Valentijn Elderhorst (trainer)

► Gecancelld

Op 15 maart werd aan alle zeilers en coaches gemeld dat alle wedstrijden van het voorjaar permanent gecancelld werden evenals de trainingen. Toch bracht 1 mei ons mooi nieuws, de jeugd mocht weer varen! Met de voorwaarde dat 1,5 meter werd behouden. Dit vergde niet alleen organisatorisch veel van Stef, maar ook voor ons (Nova en Floor) en uiteraard van de zeilers zelf!

Toch gingen wij deze uitdaging aan op 3 mei. De maatregelen en aanwijzingen van het Watersportverbond werden gewaarborgd als het gouden boek. Veiligheid voorop. Het afmeten van de vakken (om je boot op afstand op te kunnen tuigen), het nadenken over logistiek en het allerbelangrijkst: de zeilers niveau bijbrengen en tegelijkertijd een leuke tijd bezorgen.

Het is een omgeving waarin gesproken kan worden van optimale prestatie. De ambities en de doelen van jezeilersstaanteallentijdeopnummer1. Hoewel je als coach rekening houdt met onwijs veel verschillende factoren (wind, logistiek, tactiek, structuur, veiligheid, ouders, persoonlijkheden) was de corona maatregel slechts een kleine factor die er nog wel bij kon!

Als coach heb je een drive om jouw zeilers naar de top te brengen en die ambitie deelde ik samen met Floor! Samen delen wij veel kennis en vaardigheden die we met liefde willen overdragen aan de zeilers. Iedere zondag staat er weer een nieuwe training op de planning. Per training staat er 1 doel centraal en daar werken we die dag naartoe. Dit geeft helderheid voor zowel de zeiler als de coach.

Het is mooi om te zien dat de zeilers zo ambitieus zijn en grote stappen hebben gemaakt in een korte tijd. 20 knopen of meer is geen probleem bij deze groep, integendeel er wordt gevraagd naar meer vaaruren! "Nova en Floor, hoezo zijn we al zo vroeg de haven uit?! "Mogen we nog even door?". Dat doet ons goed!

Ook de eigen competitie is het afgelopen weekend van start gegaan, iedere zondag vaart de groep om 14.30 uur drie wedstrijdje op een olympische baan ergens op de Kagerplassen. Mocht je toevallig de zeilers willen supporten of langsvaren. Be our guest! Uiteraard op afstand ;)

Nova Schiferli en Floor Snelderwaard
(Coaches lasergroep 4.7)

RECTIFICATIE

In het vorige Kaagnieuws werd een stukje van mijn hand gepubliceerd waarin ik liet zien dat lang geleden aan een familielid van Martin de Jong toestemming werd verleend om met aas in de havens van de vereniging te mogen vissen.

Per abuis schreef ik die toestemming toe aan de vader van Martin. Na publicatie maakte Martin mij erop attent dan die toestemming aan zijn grootvader was verleend.

Wim van't Hoogerhuys

Borrel voorafgaand aan het kaagdiner

Kaagdiner zonder dames

Het herendiner emancipeert!

De eerste Kaagweek was in 1918, en ook toen al was er een Kaagdiner. Dat diner is er niet voor leden of deelnemers van de Kaagweek, maar voor voorzitters van wedstrijdgevende zeilverenigingen en een aantal autoriteiten. Om het jubileumboekje van 50 jaar De Kaag te citeren: 'Het gaat er plechtig toe met officiële toespraken van officiële personen in officieel zeilkostuum'.

In het jubileumboek van het 75-jarig bestaan legt de ere-voorzitter van de Rotterdamse Zeilvereniging, de heer H.F. van 't Hoogerhuys, (ja, de vader van Wim!) nog eens duidelijk uit wat de functie van het Kaagdiner was: 'Als bestuurder van het Nationale Zeilverbond in Amsterdam drong het al spoedig tot mij door hoe belangrijk HET diner was voor de ontwikkeling van de vaderlandse kleinwatersport. Wie werden ertoe uitgenodigd? In de eerste plaats bestuurders van het Verbond. Daarna bestuurders van De Kaag', voorts de medewerkers uit het wedstrijdcomitee, de protestcommissie en tenslotte de voorzitters van de toonaangevende watersportverenigingen, wier leden body gaven aan de wedstrijden'.

'De stijl van HET diner voldeed aan de hoogste normen. Uitsluitend de voorzitter van "Het Verbond", de beschermheer van "de Kaag" en de voorzitter van die vereniging voerden het woord. De overige aanzittenden voerden tijdens het eten onderlinge discussies. En door dit gedragspatroon is nog steeds "HET diner" voor velen het hoogtepunt van het wedstrijdjaar. De democratisering binnen de vereniging laat nu echter ook de andere aanzittenden het woord voeren.' Op een foto uit die tijd staan wel degelijk dames/partners!

Voorzitter Van der Steur schrijft in zijn bijdrage aan dit jubileumboek: 'Vanaf de eerste Kaagweek in 1918 was het Kaagdiner bij de opening van de Kaagweek. Dit was alleen voor genodigden en de leden mopperden weleens, dat het zoveel geld kostte. Het was echter een traditie die veel goodwill kweekte voor de vereniging en zeker zijn vruchten afwierp.'

Maar nu mijn eigen ervaringen. Toen mijn toenmalige echtgenoot, Hans Gaillard, bestuurslid werd in 1968 vond het Kaagdiner plaats op vrijdag, de vooravond van de Kaagweek. Aangezien er geen vrouwelijke bestuurders waren, was het een soort Herendiner, zoals dat ook gebruikelijk was bij o.a. De Maas. Maar...de echtgenotes van de voorgaande voorzitters, mevrouw van der Steur, en mevrouw Vollebregt nodigden wel hun bevriende 'collega'-dames aan boord uit voor een parallel etentje.

Onze Stavere Jol had daar geen ruimte voor dus ik nodigde de dames bij ons thuis uit. De heren brachten hun dames en kwamen ze na het diner weer ophalen. Maar... wij hadden bedacht om het wat speelser te houden en maakten er een soort casino van met een echte roulettetafel, waar onder de deskundige leiding van Frieda Vollebregt fanatiek gespeeld werd.

Het tweede jaar was het aantal dames, die de uitnodiging accepteerden, verdubbeld en de mannen kwamen zo snel als ze konden hun dames ophalen....Nou ja, ze bleven plakken tot ver in de vroege uurtjes.

Mijn kinderen hebben goede herinneringen aan die avonden want dezelfde Frieda Vollebregt bracht altijd voor hen een slagroomtaart mee, een feest! Behalve dat jaar dat de zonen Vollebregt, voornamelijk de tweeling Sjoerd en Eric, al een groot deel van de taart opgesnoept hadden.

In 1980 kwam er een drastische verandering toen Mieke van Rijn als commissaris Jeugd in het bestuur gekozen werd. Ook ongeveer in die tijd was Liesbeth Wouda als voorzitster van WV De Koenen te gast.

De dames organiseerden hun eigen etentje

Maar ten tijde van het voorzitterschap van Dick van Eck, Wil de Vreeze en Hans van Deventer veranderde er veel. Toen Jan Willem, mijn partner, in 1989 weer in het bestuur kwam en wij een huis met tuin aan de oude Rijn in Zoeterwoude hadden, zag ik mijn kans weer schoon voor een partnerdiner aan huis. Joost Janssens, wiens vrouw Els bestuurslid was, werd aangesteld als schipper van de Barkas om de dames van de Sociëteit naar Zoeterwoude te varen. En de voorzitters van de deelnemende klassenorganisaties werden uitgenodigd.

Later nodigde Blanche Lucas 'haar dames' in de toenmalige ledenzaal uit voor een parallel diner. Weliswaar met één gang minder(!) en de laatste jaren worden de gasten mét hun partners uitgenodigd! Emancipatie! Maar op de uitnodiging staat nog wel altijd: Kleding: blauw zeilkostuum of blazer. ■

Lies Eichhorn

Een hele of halve 'bevroren zoen'

Wie Kaagsociëteit zegt, zegt familie Nater. Deze familie is onlosmakelijk verbonden met de geschiedenis van De Kaagsociëteit. De kinderen Guus, Cees en Tineke zijn ook vandaag de dag nog vaak op of rond deze plek te vinden. Tineke is als enige van de drie daadwerkelijk op De Kaagsociëteit geboren en heeft er tot eind 60'er jaren gewoond. Reden om van Tineke te horen hoe het leven daar nu daadwerkelijk was. Na hartelijk te zijn ontvangen door Tineke en haar man Jan-Frans steekt Tineke van wal.

Hoe zijn je ouders eigenlijk op de Kaagsociëteit terecht gekomen?

"Dat is ongeveer geweest in 1947. Mijn vader had vroeger gewerkt op de Holland-Amerikalijn en was daarna

in Leiden werkzaam in den Vergulden Turk, een wel bekend etablissement in de stad waar indertijd ook veel Kaagleden en -bestuurders kwamen. Het is daar geweest dat mijn vader door Luc van der Steur werd benaderd om De Kaagsociëteit gaan runnen met als gevolg dat mijn vader en mijn moeder, broers Guus en Cees door Albert van Schie werden overgezet en hun intrek namen in het woongedeelte achter de Kaagsociëteit. Ik was nog niet geboren."

Waar beginnen jouw herinneringen aan de Kaagsociëteit?

"Ik ben geboren in 1949 in het huisje achter de Kaagsociëteit. Ik heb hier een foto waar je het gebouwtje ziet. Beneden was een kleine woonkamer en paar vertrekken. Er zat een schuifluikje tussen de keuken en

ons woonvertrek. Daar kwam ons eten door want er werd door de koks ook voor ons gekookt. Het was allemaal heel klein. Wij sliepen op zolder waarbij de eerste kamer van mij was met uitzicht op de plaskant. Daarna kwam de kamer van Cees en dan Guus. Daarachter zaten een paar hokken waar een wastafel in stond. Het grootste gedeelte van mijn jeugd heb ik met Cees samen doorgebracht. Guus was wat ouder, zat op de hotelschool en woonde niet op de Kaagsociëteit. Als kind haatte ik de Kaagsociëteit in de winter. Na de Nakaag tot de Voorkaag was er helemaal niemand. De huisje waren afgesloten en mijn dichtstbijzijnde vriendinnetje Els Bartels woonde ver weg het land in. Cees zat in Leiden op school en ik zat tot mijn 6e op het eiland."

Wat deden jullie dan in de winter?

"Mijn ouders gingen met het Kevertje in de maand november op vakantie naar Spanje, Marokko, Italië of Frankrijk. Voor Cees en mij was oppas gevonden: Cor en Annie van Schie trokken dan in en zorgden voor ons. Wij hadden een TV, dus alle Van Schietjes zaten dan bij ons te kijken. Later ging ik naar mijn tante in Leiden wat ik een betere oplossing vond.

Tja, wat werd er verder gedaan in de winter? Een heleboel. Het hele pand werd geschilderd en gerepareerd waar nodig. Mijn vader voorzag alle terrasstoeltjes van een nieuwe laag gele verf. Hij werd hierbij bijgestaan door Hein Maat. Zijn zus Aagt maakte schoon op de Kaagsociëteit. Voor dat de Voorkaag begon werd de Kaagsociëteit van boven tot onder geschrobd, gesopt door Cor en Annie van Schie met boerenmeisjes uit de omgeving zodat alles aan het begin van het seizoen blonk als een spiegeletje."

Hoe ging dat met school?

"Ik ben niet naar de kleuterschool geweest en ging op 6-jarige leeftijd direct naar de lagere school. Eerst met de bus vanaf het Vennemeer, later met de fiets over de Zijldijk. Mijn eerste schooldag zal ik nooit vergeten. Mijn moeder had mij netjes aangekleed en met mijn fietsje moest ik achter Cees aan rijden door het land naar de bushalte op het Vennemeer. Rij maar gewoon rechtdoor over het bruggetje zei Cees nog en.....ik reed zo het water in. Cees lachen, ik huilen. Ik werd opgevangen door Cor en Annie van Schie die mij hebben

laten drogen, ben die dag niet naar school geweest. Later ging ik via de Zijldijk naar school in Leiden. Er was nog geen Merenwijk, dus een grote open vlakte waar het in het na- en voorjaar altijd hard waaide. Cees was een paar jaar ouder en had een Puch met zo'n hoog stuur. Hij zat op de mulo en moest mij dan af en toe van school halen op de Hoge Rijndijk. Ongeduldig stond hij dan te gassen om mij te manen om te komen hetgeen weer een aantrekkingskracht op de meisjes bij op school opleverde. Ik moest dan op dat ding klimmen met een rokje, zonder steunen want dat was niet stoer. Waren voor mij niet de meest glamoureuze momenten.

En dan het zomerseizoen?

"Vanaf de Voorkaag begon ik weer te leven. De huisjes werden weer bevolkt, de leden kwamen weer dus weer volop vriendjes en vriendinnetje. De familie van Dongen, familie Westen, familie Van der Baumen ga zo maar door. Het Kaagse leven begon weer met veel bedrijvigheid. Rondom de koepelzaal stonden keurige wit opgedekte tafeltjes waar je hele of halve kreeft kon eten. Nou dat was een avontuur, niet alleen voor de gasten maar ook voor mijn moeder.

Kreeft zwemt niet in de Kaag dus stapte mijn moeder in de roeiboot naar Albert van Schie. Daar stond het Kevertje in de 'garage', een schuur met een deur ervoor. Vervolgens de Zijldijk af naar het station in Leiden. Daar stonden dan kistjes met kreeft die voor in de klep werden geladen en op de achterbank werden gezet. Ik zat daartussenin met de scharen die door het plastic heen kwamen. Ik was nooit dol op deze expeditie. Daarna moesten we de auto weer luchten om de vislucht eruit te krijgen.

Ik herinner me verder mooie warme zomers met ijs! Mijn vader had een specialiteit op de kaart staan dat menig Kaaglid van die tijd zich nog herinnert: Een hele of halve 'bevroren zoen' Dit was vers fruit met siroop en vanille-ijs met daarin een wafel, opgediend in mooie hoge glazen coupes. Ongekend populair op De Kaag. Het ijs werd overigens zelf gedraaid in de keuken. Nadat het ijsproductie kregen wij mochten we op het terrasje achter Kaagsociëteit het ijs van de schoep van de ijsmachine aflepen. Met 'we' bedoel ik onder andere Tom Westen, de kinderen Ouwerkerk."

Wat was het hoogtepunt van het seizoen?

“Dat was onmiskenbaar de Kaagweek. Dat was voor mijn vader en moeder een logistieke uitdaging. Vers fruit en groente werd aangeleverd door Biemond, de groenteboer op Kaagdorpe. Dit werd in kisten opgeslagen in de kelders onder de Kaagsociëteit. Er zitten meerdere kelders onder de Kaagsociëteit. De eerste werd gebruikt voor de opslag van dranken en een tweede, verder onder de boerderij gelegen kelder, was de ijskelder. Deze kelder werd gekoeld door grote blokken ijs die in bruin zeildoek werden overgerooid en de kelder in gedragen. Hier werden bederfelijke goederen bewaard en bier koel gehouden.

Later in de jaren zestig stond er een hele grote bruine koelkast in de keuken met zo'n grote chromen sluiting met handgreep. Daarnaast moest de verse vis uit de stad komen, het linnengoed opgehaald wor-

den bij de wasserij Van Spronk op de Witte Singel. Die werd in pakketjes via een koker naar mijn moeder of Cees gestort die het opvingen en weer in het Kevertje stouwd.

Waren de winters in de Kaagsociëteit niet verschrikkelijk koud?

“Ja, het was in de winter echt koud. Tot begin 60'er jaren hadden we geen verwarming. Beneden stond een kolenkachel die ons warm moest houden. Kolen moesten worden gehaald uit het kolenhok achter de woning, in het 'rattenhok'. In de strenge winter van '62/'63 stond het ijs op onze dekens. Men was begonnen met een verbouwing en de gevel van de kamer was weggebroken. Hier waren kleden voor gehangen om de kou eruit te houden. Mijn moeder stond ons op te wachten wanneer wij uit bed kwamen met warme dekens. Wanneer wij wakker werden, lag er een vorst laagje op onze dekens. Het was echt afzien. In die winter is er verwarming aangelegd, een klein beetje comfort. Nu kan niemand zich dat meer voorstellen maar zo was ons leven in de winter. Met sterk ijs stond mijn vader met Koek en Zopie op het ijs, wat dan wel weer gezellig was.”

Wat is je verder bijgebleven van de periode op De Kaagsociëteit?

(even nadenkend) “De tomeloze energie en vriendelijkheid van mijn moeder. Naast mijn vader was zij de gastvrouw op de Kaagsociëteit. Altijd keurig gekleed in een mantelpakje stond ze klaar voor de gasten. Zij zat vaak aan het eerste tafeltje naast de deur zodat zij direct naar binnen kon om zelf een bestelling te verzorgen wanneer Van Aken, de hoofdgerant, bezig was voor andere klanten. Ze bracht het personeel terug naar Leiden, natuurlijk in het Kevertje en zorgde verder dat alles liep. Lieve mama.

Uren kunnen we door praten over het leven op De Kaagsociëteit maar het is al laat geworden. Een bijzonder verhaal van een bijzonder gebouw dat nog steeds het middelpunt van de vereniging is. Een verhaal dat verdient om opgetekend en bewaard te worden. ■

Gerrit Kranenburg-Marijt

Kaag herinnering

MIJN EERSTE KAAGWEEK: 1951

“Zoals iedereen had ik mij verheugd op de honderdste Kaagweek en daarbij komen vanzelf je herinneringen terug aan de eerste keer dat ik aan de Kaagweek meedeed. Mijn broer en ik hadden in 1950 van onze moeder een 12-voetsjol gekregen, de 267, gebouwd van eikenhout door de Vlijt in Aalsmeer. Mijn broer Tom won er dat jaar gelijk de Voor-kaag mee in de B terwijl hij nog niet eerder wedstrijd had gezeild en ook bij de Kaagweek haalde hij mooie resultaten. Mijn moeder was zo enthousiast dat Tom een betere jol mocht hebben en ik kreeg dan de 267.

Kaagweek 1951 was de eerste keer dat ik aan wedstrijden mee mocht doen en dat kon in de 12-voetsjollen C met een stuk of acht deelnemers. Ik prutste in mijn eentje wat rond want een bemanning had ik niet en de resultaten weet ik niet meer maar de laatste dag weet ik nog heel goed.

Aftoeteren

Het werd echt 'Kaagweer', zoals dat vroeger bijna altijd was in de derde week van juli. Er kwamen maar drie jollen opdagen en ik liet het er in mijn eentje ook niet bij zitten. Ik geloof dat we de hele A-baan moesten zeilen, het laatste rak was in ieder geval van de C-boei naar de finish. Ik kwam als hekkensluiter van de Kaagweek -de jollen waren toen altijd de laatste klasse- bij de C-boei aan en moest met mijn vijftig kilo het hele Zweiland nog terug kruisen.

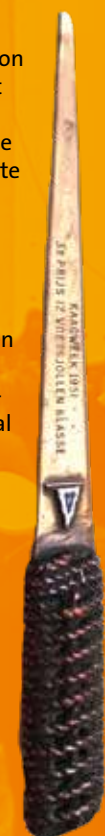
Gelukkig was ik opgemerkt door de persboot, een hakkepuffe van nog geen zes meter met wat journalisten aan boord, van rescues had nog nooit iemand gehoord. Die kwam boven mij varen zodat de golven iets gebroken werden

en zij moedigden mij goed aan om vol te houden. Zo ploegde ik het Zweiland over en kwam over de finish waar zij mij ook aftoeterden, want het volk op de toren was al aan de borrel gegaan.

's Avonds in de feesttent hield voorzitter Van der Steur als altijd een zeer stijlvolle prijsuitreiking waar alle zilveren modellen over de tafel gingen, vergezeld van een persoonlijke toespraak, want hij wist altijd precies hoe de winnaars de hele week gezeild hadden. Als allerlaatste mocht ik ook komen om de derde prijs in de 12 Voetsjollen C in ontvangst te nemen. Ook ik kreeg een toespraak, want hij wist precies wat er gebeurd was. Omdat ik nog wat te weinig woog, werd de 267 verkocht en kreeg ik een pluis maar daar was ik met mijn redelijk forse bemanning na een jaar weer te zwaar voor. Toen kwam jol 411, een cederhouten Baay-jol, net als de 380 die Tom in 1951 had gekregen. Hij won daar, vóórdat hij van de middelbare school af was, drie keer en dus definitief de zilveren Kaagweek-jol mee en werd acht keer Nederlands kampioen. Ik hobbelde daar altijd op een afstandje achteraan, maar werd toch nog wel vrij regelmatig tweede, ook bij de Kaagweek en de kampioenschappen.

Tegenwoordig zeil ik behalve in de 411 ook in de 268 van mijn bemanning, ook een Baay-jol en drie jaar geleden is het mij eindelijk gelukt om daarmee de Kaagweek te winnen. Weliswaar ex aequo met Daan Daniels, maar ik had meer eerste plaatsen. Bij het 100-jarig jubileum van de 12 Voetsjol in 2014 kreeg ik het halfmodel, dat ik bij het 60-jarig bestaan van de jol als wisselprijs had gemaakt, terug van de definitieve winnaar. En dat is nu de 'eeuwige tweede' wisselprijs bij de Kaagweek in de Jollenklasse die je wel mee naar huis mag nemen.... ik heb hem intussen al weer eens gewonnen.”

Hans Reyers

Jeneverboom 1922

Kaagweek 1938

Kaagsociëteit 1932

Olympisch team 1928

Koningin Juliana op de Piet Hein

12voetsjollen Kaagweek 1932

▶ Trots op mijn plekje

Ik had de redactie beloofd een stukje te schrijven over al mijn gebeurtenissen na het laatste Kaagnieuws. Spannend, maar er is niets gebeurd. Corona, corona.

Na mijn winterslaap ben ik door Clemens en Ed bij Arno opgehaald uit zijn garage. In zijn garage had ik al heel wat van zijn ideeën voor de jollensteiger meegemaakt. Zo, die Arno kan klussen, en goed ook. Zo heeft hij van alles voor de steiger bedacht en gemaakt. Doordat ik het allemaal niet zo begreep, was ik stinkend benieuwd naar het resultaat.

Ik kwam aan bij de sociëteitssteiger en het eerste wat opviel, was de strakke en opgeruimde uitstraling. Open, een jollenveld erbij en de haag weg. En dan die mooie rvs-potten bij iedere ligplaats. Door mijn wintergastheer gemaakt. In die potten kan een lier gestoken worden. Een lier die ook weer is gemaakt door Arno. Nu begrijp ik al dat geknutsel in de garage. Oke, alle lof voor Arno. Maar er is meer.

Naast het vernieuwen hebben wij meiden ook een nieuwe ligplek gekregen. En toen ging het niet zo lek-

ker meer. Onze o zo lieve bazen zijn nogal op leeftijd en ga dan vooral niet opeens plekken omgooien. Ik zag gelijk al rode vlekken. Maar, jollenzeilers zijn ook gewoon mensen en het draaide al snel bij. Pauline had de regie er goed in en de rust was snel wedergekeerd.

Maar toch nog even over mijn plek. Voorheen lag ik in het uiterste donkere hoekje. Ik heb hier meerdere keren over geschreven hoe leuk de avonden na een feestje zijn in mijn hoekje. Pret voor tien. Maar nu. Ik lig op plek één. Echt op de hoek bij de toiletten. Vol in het zicht. Je struikelt bijna over mij. De eerste weken viel het niet zo op doordat er niemand was of mocht komen die er niets te zoeken had. Eigenlijk

net zo saai als in het oude hoekje. En ik was nog zo trots op mijn nieuwe kleedje. Diep donker marineblauw met mooie witte cijfers 743. Als je toch bezig bent, dan had ik liever levensgroot CoCootje op mijn kleedje gezien, maar het moet natuurlijk ook wel een beetje chic zijn, vooral als je zo vooraan ligt.

Ik lag ook niet altijd in mijn eentje te mijmeren hoor. Zeer regelmatig kwam Nico achter mij liggen met de pont. Motor vol aan. Heerlijk geklots onder mij. Doordat Clemens mijn mast erg ver naar achter had gelegd en erg ver uitstak, kon Nico nagenoeg niet de bocht maken. Dat was leuk. Nico uit alle macht de pont duwen en rakelings langs het punt van mijn mast. Spanning en sensatie. Ik hield iedere keer weer mijn adem in, voor zover ik dat kan. Maar Menno heeft mijn mast naar voren gelegd. Weg mijn uitdaging aan Nico. Hij knikt nu wel iedere keer tevreden naar mij. Lief hè.

En toen, op een mooie maandag in juni ging Koens terras opeens open. Druk! Toen merkte ik dat ik wel erg vooraan lag. Erg nieuw voor mij, maar gezellig! Velen keken naar mij. En ik zag ze denken: is zij dat nou? Onze CoCootje? Beetje onzin natuurlijk, maar... trots op mijn plekje. Als jullie langs lopen, mag er wel geaaid worden, hoor. Ik heb geen corona. Ik ben één van de mooiere meiden op de sociëteit waarbij dat mag! Heerlijke privilege.

Oh ja, als je langs loopt, kan je wellicht mijn neuspiercing zien. Heerlijk ding en tot nu toe alleen voor de sier. Maar met de haak van Arno z'n lier er aan en dan volle kracht aan de slinger.... Ben net Klara 16. Heerlijk.

Zo, de rust is weer voorbij. Er hebben al wat leden van mij mogen profiteren, of ik van hen. Het is maar aan welke kant je staat. Maar ik heb meer te bieden. Aan ieder lid die wil... Ik bedoel het wel netjes, hoor. Bel Menno maar voor een plekje: 06 55 33 28 00

Voor nu, een dikke knuffel van jullie CoCootje

Maand	Datum	Kaagactiviteit
Juli	12	CWO les voorjaar
	13 t/m 17	Trainingsweek 1
	20 t/m 24	Trainingsweek 2
Aug	23	CWO les najaar
	30	CWO les najaar
Sept	6	CWO les najaar
	12 & 13	Rond, Plat & Polyclassics
	12	Havenborrel
	13	CWO les najaar
	13	8 Uurs race
	18 t/m 20	KNMC weekend
	19 & 20	Combi Kaag wedstrijden
	20	CWO les najaar (SuperKaagCup)
	24	Verschijningsdatum Kaagnieuws
	26 & 27	Nakaag
	27	CWO les najaar
Okt	3 & 4	Lange afstandwedstrijd Valken
	4	CWO les najaar
	11	Winterwedstrijden
	11	CWO les najaar
	12	Spreekuur Bestuur
Nov	8	Winterwedstrijden
	15	Wintertraining jeugd
	19	Algemene Leden Vergadering
Dec	13	Winterwedstrijd
	17	Verschijningsdatum Kaagnieuws

2020

Bezwaren tegen het voorgestelde lidmaatschap kunnen tot vier weken na de aanmelddatum schriftelijk worden ingebracht bij het bestuur. Na deze termijn zal het bestuur beslissen over toekenning van het lidmaatschap.

2020

Voorgestelde leden

Naam	Woonplaats	Voorgesteld door:	
De heer B.P.J. Andriessen	Amsterdam	Jikke de Jong	
De heer B.J. Beck	Den Haag	oud-lid	
De heer J.C. Bernsen	Leiden	Jan Zitman	
De heer P.J. Blok	Den Haag	Max Blom	Rob Brinkel
Mevrouw J.A. Bollen-Rausch	Wassenaar	Laurens Brugmans de Koster	Ate & Pamela Meijer-Reeseema
Mevrouw M. Bouw-Kluft	Oegstgeest	Erik Vollebregt	
Mevrouw A.M. Dofferhoff	Warmond	R.L. van Bentem	John van Gent
De heer E.J. van Eeden	Oegstgeest	Klaas de Boer	Rutger van Zoest
De heer J. Farwerck	Den Haag	Jan Willem ten Kley	Max Blom
De heer F. Focke	Leiden	Pierre Corbeau	
De heer N. van der Glas	Leiden		
De heer H.P. de Greef	Oude Wetering	oud-lid	
De heer M. Jongeneel	Nootdorp	Max Blom	
Mevrouw M.P.L. Kanders	Delft		
De heer E.A.M. Kleinveld	Leimuiden	Jan van Aalst	Gerrit en Bertil Kranenburg-Marijt
De heer T.S. van der Meer	Leiden		
De heer V.P.J. Meijer	Oegstgeest	Theo van Iperen	Max Nieboer
De heer E.M. Nieboer	Oegstgeest	Michiel van Cranenburg	
De heer E.A. de Nijs	Oegstgeest	Paul van Koelen	
De heer P.J. Ottevangers	Leiden	H.J. Mulder	M. van Hoek
De heer J.P.G. Prins	Wassenaar	Harry Sistermans	Koos de Haas
De heer M. Rader	Wassenaar		
De heer R. Sonneveldt	Hoofddorp		
De heer J.L. van Straalen	Leimuiden	Max Blom	
De heer F. Udo	Monnickendam	Jurri Rooyackers	Menno Brouwer
De heer A.G.V. Vergeer	Oegstgeest	A.M. de Witte	W.T.H.M. Beunen
Mevrouw E.F. Verkoren	Den Haag	J.B. Lucas	B. Lucas-Jansen
De heer P.J. Visser	Leidschendam	Anton en Eveline van Beek	Remon Eijsackers
De heer H.J. Weekhout	Wassenaar	Cas Peeters	
De heer C.J. Zeevenhooven	Rotterdam	oud-lid	
De heer F. Zwolsman	Den Haag	Robert-Jan Brugman	Wouter de Vilder

▶ 2020

Gezinsleden

Mevr. N. Farwerck-Bergwerf Den Haag

Jeugdleden

Sjoerd Hartman	Warmond
Stijn Pagie	Leiden
Johanneke van der Lely	Den Haag
Govert van der Velde	Wassenaar
Juliette Bollen	Wassenaar
Caroline Bollen	Wassenaar
Jacqueline Bollen	Wassenaar
Fleur van der Zee	Voorschoten
Otto Arnoldus	Leiden
Laura Fleurke	Warmond
Beau Kerkvliet	Warmond
Storm Kerkvliet	Warmond
Duuk Duijnstee	Warmond
Boet Duijnstee	Warmond
Babette Linnartz	Sassenheim
Siem Vellinga	Warmond
Thibault Lentze	Oegstgeest
Ramsey Verkaik	Warmond
Dino Verkaik	Warmond
Johnny Baldwin	Leiden
Max Kuijper	Oegstgeest
Evelien Sierat	Leiden
Ewan van der Glas	Leiden

Overleden

Wat zullen wij hem missen. Voor altijd in ons hart
De heer Hans van Beek, overleden op 28 maart 2020

Wij wensen de nabestaanden heel veel sterkte bij het verwerken van dit grote verlies

Beëindiging lidmaatschap

Als u uw lidmaatschap van KVV De Kaag wilt opzeggen, moet u dat schriftelijk doen, door een opzeggingbrief naar het secretariaat te sturen. Opzegging kan alleen tegen het einde van het lopende verenigingsjaar en wel vóór 1 december. Bij een opzegging ná 1 december loopt het lidmaatschap door tot het einde van het eerstvolgende verenigingsjaar.

De publicatie "Personalia" is ook te lezen op de website onder "vereniging".

Jachthaven Juffermans bv

ZOMER- EN WINTERSTALLING

REPARATIE EN ONDERHOUD

VAN SLOEP TOT JACHT (40 TON)

HISWA

Veerpolder 69 • Warmond • Tel (071) 301 05 48 • Fax (071) 301 06 02

info@jachthavenjuffermans.nl • www.jachthavenjuffermans.nl

Kan niet bestaat niet

True Colours en de Toekomst zijn samen de grootste offset en digitaal drukker van Midden Nederland. Groot in mogelijkheden, kwaliteit en service welteverstaan. Persoonlijk contact met onze klanten vinden wij belangrijk en we zijn zo veelzijdig als u maar wilt.

Faciliteiten zoals design, productontwerp, fotografie, beeldbewerking, printen en drukken bevinden zich allemaal bij ons in 1 bedrijf. Wij drukken op vrijwel ieder formaat en op zeer uiteenlopende materialen, zoals bijvoorbeeld hout, kunststof, glas, metaal en natuurlijk papier. Ons motto? Kan niet bestaat niet.

de Toekomst
 design | online | print | sign

CONDUCT

VASTGOED

DE SPECIALIST IN EXCLUSIEF WONEN

HEEMSTEDE

WASSENAAR

WARMOND

NOORDWIJKERHOUT

KAGERPLASSEN

NIEUW! CONDUCT KANTOOR IN WASSENAAR

CONDUCT VASTGOED B.V.
E: info@conductvastgoed.com
W: www.conductvastgoed.com

Langstraat 21
2242 KJ WASSENAAR
T: 070 331 05 36

Burg. Ketelaarstraat 3a
2361 AA WARMOND
T: 071 301 91 21

CONDUCT
EXCLUSIEF WONEN